Frant. Matějková
básně skládané
od Fr. Matějkové.
r. 1946. V. deník

Kdo byla Sibyla?

Kolikrát už mnozí z vás slyšeli toto jméno? Ještě dokud jste byli malí, častokrát rodiče doma vzpovali jména královny ze Sáby a dodávali: „Všechno se splnilo, co řekla Sibyla."

Opravdu splnilo se mnohé, co tato moudrá žena předpověděla. Vynálezy, pokrok, letadla, auta, podmořské čluny, bitevní lodi - jak se vším se člověk pomalounku seznamoval, vždycky zněl hlasu lidu: „Sibyla to předpověděla".

Královna Sibyla Kumana žila asi v letech 970 až 870 před Kristem, bližší data jejího života nejsou známa. Původním sídlem této královny bylo Sába v Arabii, odkud se jí dostalo přídomku královna ze Sáby. Proslavila se tím, že vykonala dalekou cestu ke králi Šalomounovi, kterému svěřila svá tajemství. Její proroctví se zachovala po dnešní dobu. V mnohých zemích přísná cenzura zabraňovala dalšímu knižnímu vydávání. Kdybychom četli všechna vydání ve všech jazycích vždy někde něco chybí co se nelíbilo vládcům těchto zemí. Vždyť Sibyla předpověděla osvobození poddaným a proto nebylo divu, když byla její proroctví pálena na hranicích jako zapovězený spis.

předpovídala pády mnoha velkých říší a královských rodů, avšak tito chtěli zachovati dědičnost trůnů pro svůj rod a proto zakazovali čísti tato proroctví.

Sibyla předpověděla mnohé, co se splnilo a jistě i další předpovědi se vyplní, až se naplní čas. Čtěte a poslouchejte hlasu královny ze Sáby, co předpovídá dvacátému století.

Přijde doba úpadku.

Ženy sukní svých odloží a suknĕmi mužů odívati se budou.

Nápojů opojných užívati budou, takže plodnosti jejich ubude a lidstvo zánik úplný prožiti bude.

A pak-li z ženy, nápoj omamující, dítě se zrodí, tichému šílenství propadne.

Tyto děti pak nebudou více potomků míti.

Na rukou těžké a kamenné ozdoby nositi budou.

Jednou velmi dlouhý, pak krátký a v době, kdy bude lidstvo nejhůře, vlas kratší mužů nositi budou.

Rovněž ústa svá a oči mnohých pozmění, takže žena v té době ~~sotě~~ sově podobati se bude.

A pak v té době mravnost dětí tak upadne, že matek svých poslušnými nebudou. Dítě nezná falše, nezná přetvářky a je-li nuceno těmto neřestem tváří v tvář se dívati, odvrací se od nich a nenávidí je. Nečiní pak rozdílů, zda faleš u své matky vidí a stejně tuto nenávidí.

Mnoho mužů manželky své, které jménem Hospodinovým do ložnic svých uvedli, vyženou a pojmou manželky jiné.

Přijde doba, že z tisíce děvček jediné panny nebude, neboť děvčky panenství své už před ~~tím~~ zasnobením mužům jiným za zlato a víno dají.

Přijde doba, kdy matky dcery své do měst vyženou, aby tam, prodávajíce své tělo a tak objímajíce s muži cizími, statků pozemských ~~b~~ nabyly.

Manželky s několika muži tělem svým obcovati budou, aniž pohoršení v domě sousedů svých činily, neboť i manželka sousedova s několika jinými muži, nežli s manželem svým, obývati bude.

O králi Šalomoune, tak jako dnes živí se mužové národa svého obchodem a obhospodařováním svých stád, tak přijde doba, kdy ženy prodejem těla svého živiti se budou. Jejich lůna mateřská odumrou, přestanou ploditi a zmalomocní. Jejich těla pomalu uhnívati budou. Tak stane se v době té, kdy žena a muž před zákony plné rovnosti dosáhnou.

Bude to pro ženu doba rovnoprávnosti ale i bezcenosti.

Tak jako nekladeš velké ceny velbloudu, kterého

na tržišti od kupců koupiti můžeš, tak nemá ceny a nebude míti ceny žena, která byť tebe stejné úrovně, za zlato a víno se ti prodá.

Věz, že prvním tvorem Hospodinu podobným byl muž a posledním tvorem, který na této zemi umírati bude, bude žena.

Nebude to snad žena z rodu tvého israelského, která poslední z této země odejde, neboť před skonáním světa dávno již rod tvůj a veškerý israel vymře.

Poslední žena bude z rodu těch, kteří teprve po tisíceletích panství nad světem dosáhnou.

A já pravím tobě:

Přijde doba, kdy úplně člověk ovládne svět a bude se snažiti vniknouti do tajů díla Hospodinova, aby i chod země ovládl. A vidím, jak podmaní si všechna zvířata aby člověku sloužila, a jak zachytí vzduch, vodu i slunce. Vzduch, aby za něho pracoval, vodu, aby jemu nesmírný užitek dávala a slunce, aby v dobách deštů a sněhů jasem a teplem obydlí zpříjemňovalo.

V tom čase se člověk nespokojí ani s tím, že zneužije díla Hospodinova pro sebe, ale vytvoří umělá zvířata, aby i tato jemu podmaněna byla. Člověk vytvoří něco, co předčí svět i člověka.

Vidím ono divné zvíře, vytvořené z různých kusů kovů člověkem. Místo nohou divné obruče, místo těla kus lesklého kovu a místo hlavy jakás křídla.

Toto člověkem uměle vytvořené zvíře, sluncem a vodou živené, utiká rychle po zemi, že síla větru mu nestačí, pluje po mořích, že i před dopadem vln se zachraňuje a letí v oblacích rychlostí supa.

Člověk pak tvorbu svou, již silou svou a rozumem donutil k výkonu, ovládající, říditi bude celý svět a všechno, co na tomto světě jest: slunce, déšť, vítr a oblaka. Nebude však člověku stačiti ani tento svět a proto s nářadím, mi dnes velmi podivným, bude se snažiti odletěti s tohoto světa a tam někde, kde jen vůle Hospodinova jest, zkoumati, zda cesty lidstva, světa i hvězd pozměniti by mohl.

Tomuto přání člověka nikdy vyhověno nebude.

Země Evropa.

Zaznamenáno jest: Původ všeho zla, vší bídy a hladu, původ otroctví a lidských záští jest nutno hledati jenom v zemi Evropě.

Dnes ještě ani Evropany neznáme ale naši potomci je poznají. Země Evropa je zemí studenou a mrazivou a proto také zemí bez lásky. Tam kde slunce málo přichází, kde mírný vánek od moře nevnikne, tam jest vždy chlad a to nejenom v těle ale i v duších.

Proto Evropané budou vždy chladnějšími ale

také dobyvačnějšími.

Dobudou nade všemi národy po mnoho let nadvlády, ale jednou přijde doba, kdy Europanům nebude patřiti ve skutečnosti ani celá Europa, neboť i kus této bude Europanům národem od východu zabrán.

Europané budou nositeli myšlenek východních, ale nebudou moci nikdy tyto uskutečniti, neboť byť i tělesně a ve válce dovedli vždy ukázati mnoho houževnatosti, přece duševně nedosáhnou nikdy té výše a té síly jako národové ze zemí, v nichž slunce první svit dává.

Toť zákon vesmíru, že ten, který se slunci a hvězdám nejblíže, vždy více dokáže, nežli ten, k němuž slunce a hvězdy daleko mají.

Nad Europou svítí hvězdy, které se čas od času mění a proto také Europa změní každé století svou tvářnost.

Vládcové Europy nebudou nikdy moci říci, že jejich rod bude vždy vládnoucím, neboť žádný rod v Europě nebude vládnouti déle než sedm generací. Pak zajde.

A jak jako první generace každého rodu bude vlídně přijata lidem, tak bude každá generace ze zemí, v nichž vládla, týmž lidem vyhnána.

Proto říkám, tak, jak to dnes ve hvězdách psáno vidím, že všichni vládcové různých zemí Europy vždy ve vyhnanství a zapomenutí zemrou.

Hle přirovnejte každého vládce ke hvězdě již záře se chvostu podobá: vpadne do vesmíru, září saou zastíní lesk jiných hvězd a snad po několik hvězdných nocí vesmíru trůní.

Ale cesta jí tam Hospodinem určená nebyla a proto i tato hvězda musí z vesmíru odejíti daleko do neznáma, aby se vrátila posta či tisíciletích.

Vracejí se vždy proto samovládcové do každé země, vracejí, zasvítí, zastíní chudý a obecný lid a přece musí odejít pryč, aby se v téže podobě nikdy zpět nevrátili.

Proto také Europanům s těmito přesuny bude vždy počítati a jejich život bude vždy životem plným úzkostí a strachu před zítřkem.

Avšak jednou, jednou přijde jim doba, kdy oni zítřek stejně vítati budou jako den, který již zašel, a o němž budou moci říci: ano ten den zde byl a já ho prožil v bázni boží a spravedlivosti tak jak Hospodin kázal a zítřek rovněž prožiju tak.

Zítřek snad bude pro mě více, neboť dnešek mě naučil mnohému co zítra úplně upotřebím pro sebe, své bližní, pro blaho národa a ke cti a chvále Hospodinově. Ano, přijde den, kdy Europané takhle budou

hovořiti, ale snad i pro ně to bude dosti pozdě.
Pozdě proto, že odkládali vše na den příští, ale dnešek považovali vždy za den přechodný, kdy všechno možno odložiti na zítřek.
A právě ten zítřek přinese Evropě mnoho zlého, mnoho, co nikdy nedostane zpět.

Konec Evropy.

Jaký bude zítra pro nás den?
Celá Evropa bude žíti ve strachu, co bude zítra?
Co lidé na východě žijící?
Když se na nás vrhnou, aby nás úplně vyhladili?
Nikdy před tím ze zemí východních strachu neměli.
Východní země zdály se jim příliš vzdáleny, než aby si jimi blíže zabývali. Avšak v té době, kdy člověk urazí za jeden den pomocí různých přístrojů vzdálenost větší, nežli dříve za celý měsíc, bude tato vzálenost nepatrná. Najednou jak z mlhoviny objeví se zemi Evropě ohromná kometa žlutého lesku, která by mohla zemi tuto úplně spáliti.
Nejhorší boj, který Evropa povede, bude boj východu se západem.
Všechny války, které byly před tím, budou jen malým nedopatřením, byť se kolikrát celá Evropa rvala mezi sebou.
V Evropě se bili příslušníci jednoho kmene, i když nemluvili jedním jazykem, ale zde bude válka, kdy půjdou proti sobě dva naprosto odlišné kmeny: „východní a západní."
Člověk černý nenávidí člověka bílého a říká mu nevěřící!
Člověk žlutý mu jinak neřekne, nežli pes!
Neštěstí ono mohlo by být zažehnáno, kdyby národové žlutí a černí mezi sebou válku v těch dobách začali!
Tomu však nechci věřit, neboť tyto národy se vždy mezi sebou domluví.
Domluví se proto hlavně, že přílivem běLochů ztratí svůj vliv na vlastní zemi.
Běloch jim bude ve všem překážkou!
Proto také budou-li chtíti své národy zachovati, musí se spojiti!
Co bude Evropan věděti v té době o Východu?
Nic! zhola nic!
Bude snad věděti, že tam na východě jsou lidé, kteří jsou předurčeni k tomu, aby mu sloužili a aby snad jednou přišli pod jeho nadvládu.
Mnohé Evropské země budou míti v těch dobách takovou moc a sílu v zemích východních, že ani na vlastní zemi tolik moci míti nebudou.

Není snadným podrobiti si národy, kteří hloubali do té doby jenom ve vědách záhadných a přehlíželi záludnost Europanovu.

Avšak přijde i tadoba, že lidé z Východu poznají, že Europan jim není přítelem, že Europan není učitelem, ale že přišel k nim se změněnou tváří proto, aby je zotročil!

Lid se bude vzdělávati v písmě i ve zbrani, bude konati vše, aby jednou tuto krutovládu svrhl!

Europané budou míti v zemích Východních svá vojska, budou míti tam svá knížata, budou nutiti lid, aby mluvil jejich jazykem.

Snad se jim vše podaří?

Snad se jim podaří i to, aby lidé Východní pro zájmy Europy jeden druhého vraždili!

Podaří se jim i to, aby vznešení východňané jejich jazykem mluvili ale nepodaří se jim nikdy, aby si podrobili srdce malého východního člověka!

Srdce nikdy nepodrobíš zbraní!

K srdci musíš vždy jen srdcem!

Kdo má srdce malého člověka, ten má celý národ!

Boháč a pán každého národa, tedy i národů východních dá se koupiti za zlato!

Chudáš a člověk malý se za zlato prodati nedá, neboť on má v té zemi kus svého srdce, kus půdy, kterou obdělával a tyto dvě věci se zlatem zaplatiti nedají!

I když snad lesk nabízeného zlata oči oslepuje a stín zbraní slunce zatemňuje, tento malý člověk půdě a národu věrný, neustoupí!

Nezaprodá se!

zbytečně, naprosto zbytečně půjdou Europané do zemí východních, aby si je podmanili!

Zbytečně budou prolévati svou vlastní krev.

Zbytečně budou mařit a plýtvat svými silami!

Lépe, opravdu lépe by učinili, kdyby těchto sil použili k zvelebení a zdokonalení svých vlastí!

Ráj by měli zde na zemi!

Ráj a věčnou blaženost!

A tak budou míti na zemi stále peklo!

Dobudou-li dnes jednoho národa na východě, tu se jim na druhý den jiný národ opět vzbouří!

Ponesou-li rok či dva vítěznou korouhev některé podmaněné země, pak mohou býti jisti, že rokem třetím ponesou si z této země tisíce mrtvých!

Ukradnou-li této zemi zlato a různé plodiny v domnění, že se tím obohatili, tu bych jim řekla, že toto všechno zase té zemi jednou, dříve nebo později vrátí.

Vladováda Europanů nad východňany bude loupež a vražda!

Pod záminkou vysvobození východních národů

z temna, jak Evropané své výpady na Východ nazývati budou, se nesmí díti tyto věci!
Ano, chceš-li ten nebo onen národ z temna vysvoboditi, chceš-li mu dáti světlo, pak běž k němu s otevřeným srdcem svým a promluv k němu a máš-li příčinu, proň a snad i pokárej!
Ale pro Hospodina: Nezabíjej!
Myslíš, že zabíjením na východě docílíš toho, čeho jsi docílil v Evropě?
Ano! Evropa jest docela jiná, nežli Východ!
Na Východě již světlo bylo v té době, kdy v Evropě byla ještě tma!
Východ zůstane věrným čisté pravdě ale západ, tedy Evropa, si pravdu upraví podle své potřeby.
Což srovnává se opravdu s myslí věřícího, aby tato znetvořena pravda byla násilím vyvážena na Východ? Budou snad říkat, že Východ nepřevzal víru v Mesiáše!?
Dobrá! Ale i když nebudou v Mesiáše, přece budou míti víru v něco, co bude stejně čistým a posvátným jako Mesiáš sám!
Řekne snad Mesiáš, aby jeho učení zbraní a násilím bylo šířeno?
To ne! Ale pokud slov proroků používati mohu, pak pošle své učedníky do celého světa, aby učili všechny národy!
Jednou ten den přijde, že i Východ nalezne cestu k Mesiáši, aniž by k tomu bylo třeba násilí!
Zamyslete se všichni vy, kteří v těch dobách žíti budete a jichž snahou bude dobýti Východu!?
Nedobudete ničeho!
Nedobudete, ale obrátíte proti sobě národy dříve pokojné a v Hospodina věřící, kteří dobudou vás!
Dotud bylo dobře s vámi, dokud jste se dívali k Východu, jako k něčemu nejasnému, po čem vám nic nebylo!
Moje nová a bývalá vlast, Etopie, pakli vámi jednou dobyta bude, stane se vaším pohřebištěm.
Lev z kmene Judova zaškrtí vás, abyste nikdy proti Východu nešli!
Celý Východ mu půjde na pomoc!
Od moře k moři, od řek k řekám, od hor k horám ponese se válečný ryk!
Pryč s Evropou!
Pryč s tyrany!
Pryč s těmi, kteří s jménem Mesiáše na rtech vraždí!
Evropa zatřese se ve svých základech!
Tento hrozný nápor nikdy Evropa nebude očekávat. Dívali se vždy na Východ jako na obětního beránka, jehož krví stále živiti by se mohla,

a najednou takový nápor. Beránek se promění ve lva! Co stane se potom?

Žluté nebezpečí!

Všichni Evropští otrokáři se sejdou dohromady, aby vytvořili válečný plán na poražení Východu!

Nikdy před tím tyranové tak svornými nebyli, jako tentokráte! Půjde o jejich hlavy!

Půjde o jejich mocenské postavení na Východě! Ztráta toho znamená pro ně ztrátu snad i jejich vlastních zemí!

Poznají najednou, že jejich mocenský a otrokářský svět se zachvěje ve svých základech!

Útokem v tomto případě by ničeho nezískali!

Tenkrát se ukáže zase v pravém světle tvář Evropy!

Proč my? Proč máme obětovati my svůj majetek a své životy pro záchranu svých panství na Východě?

Proč má krváceti náš lid západní? když lidu východního je pro bojiště dost?

A přijdou s maskou zachránců k jednomu ze žlutých kmenů a budou ho štváti proti druhému národu žlutému!

Ano, tak bude pro ně prozatím nejlépe, když dva nejsilnější žluté národy budou mezi sebou válčiti a prolévati krev!

Ale ani tyto žluté národy nebudou zaháleti a i když mezi sebou budou několik let válčiti, přece konečně se dohodnou!

Poznají mezi sebou příbuznost kmenů.

Poznají svou krev!

A hlavně poznají, že všechny ty války, které mezi sebou vedli, byly následkem lstivosti Evropanů!

Zase uvidí Evropa, že tento Satanův čin se jí nepodařil. Opět se bude třásti hrůzou, co bude zítra!

Uklidnění.

Po jednom z nejkrutějších náporů národů východních proti sobě nastane konečně jasno a vystřízlivění.

V Asii bude klid.

Afrika se zahalí v temné mlčení.

Egypt bude vyčkávat pravého okamžiku.

Tím hroznější bude tento klid, že byl takovou velkou řekou krve národů vykoupený.

Evropané budou mlčky trpěnými pány na Východě.

Národové východní budou jenom čekat na vhodný okamžik, aby vyrazili.

Východ otrocký bude mlčet ale Východ svobodný bude zbrojit!

Národové žlutí budou míti zbraně o nichž se nikdy nikomu nezdálo: pevnosti, které budou létat, lodi, které budou plouti pod vodou, pevnosti na zemi se pohybující, kovové ptáky, které budou ze země řiditi a kteří budou nepřátelům smrt přinášeti!

Podmořské čluny, které vzdálenost několika mil za pár vteřin urazí a všechno plovoucí na moři zničí!

Nebude si nikdo před těmito zbraněmi jist!

Naleznou tě všude, kam bys se jenom schovati chtěl a usmrtí tě tenkráte, když nejméně toho budeš očekávati!

Ptáš se, kde tito národové vezmou ony zbraně?

Od těch, kteří o sobě tvrdili, že jsou nositeli světla, že všechno jejich chování je v souhlasu s Hospodinem!

Tak smutné pravdy jsem dávno nevyslovila.

Smutné a pravdivé!

Téměř dva tisíce let v té době uplyne od narození Mesiáše, téměř dva tisíce let budou moci národové o Jeho učení přemýšleti a přece budou povahově horšími, nežli lidé, kteří čtyři tisíce let před nimi žili!

Poslední Evropská válka!

Podle slov proroků bude se k této nové válce připravovati plných dvacet let od té doby, kdy byla v Evropě poslední veliká válka.

Ve svých všeobecných proroctvích řekla jsem že tato válka bude válkou poslední, a opakuji těm, kteří má poselství dřívější nečetli:

Ano, tato válka bude opravdu válkou poslední!

Satanáš v ní dá lidem do ruky to, co jim nikdy před tím nedal.

Jeden národ po druhém bude padati do válečné vřavy.

Jeden národ po druhém bude upadávati!

Tím okamžikem nastává konec lidského dění!

Ano, budou lidé i po této válce žíti, ale nebudou již více bádati o tom, co před tím bylo, ale budou všechno počítati od konce této války.

Zde vidíte všichni vy, kteří války a mordy schvalujete, kam lidstvo přivedete!

Nic vám nepomůže, že budete téměř nemluvňata učit se zbraní zacházet, nic vám nepomůže, že budete mít kovové ptáky, kteří budou řízeni vámi ve sklepeních, sami ve vzduchu létati a smrt roznášeti. Nic vám nepomůže, že dovedete

otráviti vzduch, že na sta mil všechno umře!
Říkáte na obranu své vlasti?
Což ti tam na druhém břehu nemají svou vlast?
Amen, amen pravím vám, cožkoli činíte pro záhubu domnělých nepřátel svých, sami proti sobě činíte!
Vždyť tam na druhém břehu, jsou také otcové, matky, synové a dcery!
Ti mají také nárok na život!
Zahoďte zbraně! Nezabíjejte svých vlastních lidí!"
Říkáte si ještě o sobě, že jste k obrazu božímu stvoření?
Proklínám ruce, které zbraním budou žehnati, proklínám ty, kteří je zdokonalí, neboť všichni slouží satanovi!
Ty se ptáš proč?
Ty se ptáš proč všechny ty války, proč všechny ty zbraně, proč všechno to utrpení?
Pro zlato!

Počátek konce Evropy!

V té době přestává býti Evropa zemí mocnou a silnou! Všechno co měla, přebytky, které ostatním národům ukradla, vložila do vraželení!
Ctitelé Mesiášovi nebudou o nic lepšími!
Půjdou bezhlavě za těmi, u nichž moc a zlato viděli.
Kristus zůstane pro ně nerozřešenou otázkou minulosti!
Celá Evropa bude raněna slepotou!
Celá Evropa bude se podobat našému praotci Adamovi!
Jen několik jednotlivců zůstane na stráži a ti budou zmírati hlady, nemohouce práci nalézti a chleba si vydělati!
Ti, kteří budou míti chléb a zlato, než by se s lidem svým rozdělili, počnou řváti na všechny strany:
Vlast je v nebezpečí!
Je nutno poraziti nepřítele!
Pak budeme míti pro vás chléb a zlato!
Ne my, ale nepřítel je tomu vinen, že zmíráte hlady! Přiznáváme, že máme pokladnice plny zlata a obilnice plné obilí, ale to máme připraveno pro vás, až bude vlast napadena.
A lid ubohý, nemyslící, trpící a hladovící, uvěří. Uvěří těm lotrům Golgathským a půjde za nimi. Ano, nepřítele je nám poraziti, svou vlast tak zachrániti a pak budeme míti chleba!"
Och, tenkráte, kdybych já mezi lidem žila, tu

šla bych mezi něho a řekla bych: „Ne, lidé, vlast není ohrožena!

Není pravdou, že vás chce nepřítel napadnouti!

Nikdo nechce nikomu nic ukrásti!

Tam na druhé straně jsou lidé právě tak trpící a hladovící jako vy! Nevěřte, že půjdou proti vám! Ale váš hlad ohrožuje pokladnici a obilnice vašich pánů a proto vás lživě o opaku přesvědčují!"

Není pánem, kdo chudáka hladem trpěti nechá!

„Svoboda."

Lidé budou volati po nové vlasti, budou žádati více svobody!

Změní však svoboda a nová vlast srdce?

Nikoliv!

Srdce může změniti jen láska a Pravda!

Láska a Pravda změní člověka!

Lásku a Pravdu budou hlásati různí kazatelé!

Mnozí nebudou věřit tomu, co jiným kázati budou!

Lásku a Pravdu nemožno hledati na nebesích.

Nechť hledá člověk ve svém okolí lidi, kteří se Láskou a Pravdou budou říditi!

Kolik jich najde?

Sám se Láskou a Pravdou nebude řídit i ten, který bude hledat Pravdu!

A kdo se bude říditi Láskou a Pravdou, bude všem ostatním na posměch!

Lid bude mít v mnohých zemí úplnou svobodu!

Svobodu, ale která mu nedá plně najísti!

Proč národ svobodný nesrovná všecka příkoří, která se lidem malým dějí?

Boháči budou kořiti nad svým zlatem!

Dělníci budou vytýkati pánům, že jim zadrželi mzdu!

Budou to svobodné země a přece jen boháči budou shromažďovati ~~své~~ poklady, zatím co dělník bude zmírati hlady!

Práce nebude ceněna, jak ceněna by měla býti!

Poháněči a dohlížitelé budou dostávat zlato, zatím, co dělník jen měď!

Proč? Či snad práce rukou, práce, která vlastně tvoří svět, nemá té ceny, jako ~~poháněči?~~ pohánění?

Má! Jak by vypadal svět, kdyby všichni chtěli jenom pohánět?

Kdo by zastavil přítok jarních přívalů?

Kdo by zasel obilí?

Ten poháněč?

Tito drábové a poháněči snižují se pod úroveň nejdravějšího zvířete a nebude s nimi jako s lidmi počítáno!

Proč každý chce býti drábem?

Líbí se jim žravost?
Amen, pravím jim:
Pohoršení, která svojí žravostí způsobujete, vás pohltí!
Kdo to bude, který postaví Mesiáše před soud, odsoudí a nechá popravit?
Drábi a bohatci!
Kdo bude pronásledovat první učedníci Mesiášovy?
Drábi a bohatci!
A pamatujete si, že jsem předpověděla smrt člověka v plamenech za to, že Pravdě učil?
Kdo bude příčinou jeho slavné smrti?
Drábi a bohatci!
Ach Evropo nešťastná, výbojná, hmotná, smilná a stále hřešící!
Budeš příčinou svého vlastního pádu, neboť svým životem připravuješ si kříž, na němž dokonáš!
Vzpomeň Evropo na starý Řím, o němž jsem již mluvila! Dobře vzpomeň! Chudí a utlačovaní s Římem zhýčkaným vyrovnají,+ a chudí a utlačovaní zardousí Evropu!
Slova všech proroků se vyplní!
Vyplní se i slova tato!
I pravím vám, že každou bouři předchází vichřice! Tuto bouři budou předcházeti hladové nepokoje chudáků v celé Evropě. Dnes na severu, zítra na Východě, za týden na západě a za měsíc na jihu!
Vichřice změní se v bouři!
Bouře nebude nikoho šetřiti!
Shnilá Evropa silně zaskřípe ve svých základech, A tentokráte se Arabové, Asiati a jižní Afrika spojí v jeden celek.
Egypt převezme velení!
Rudé moře se naplní krví!
Na vrcholcích pyramid objeví se první oběšení;
V městě Jerusalemě zbořen bude chrám.
Celý svět vzplane!
Asie zvítězí!
Indové nabudou svobody!
Arabie bude míti zase své království!
Žlutí národové se spojí v jeden (celek!) národ!
Shnilá Evropa se svrkne na jednu třetinu!
A co Řím?
Dotud bude v Římě dobře, dokud bude Řím šťasten a bohat, dokud Římané zůstanou ve své zemi. Jakmile budou mysliti, že země jejich jim nestačí a nastoupí cesty výboje, zahynou podruhé a naposledy!
Mnohý, který v knihách mých čísti bude, se

dočká, uvidí, přečká a potom, jsa přesvědčen, uvěří!

Nastane zánik Evropské moci!

Kritická léta.

Rok 1914–1918–1938– – –1954 jako léta tragická pro celou zemi Evropu!

Budou v těch dobách lidé znalí písma, avšak neřeknou lidu pravdu. A těch, kteří pravdu povědí, bude jich málo, a ještě jim lidé věřit nebudou! A když budou chtíti lidem říci pravdu úplnou pravdu, budou vedeni na popraviště! Jim bude zcela jedno, co bylo včera, jim bude také jedno, co bude zítra. Dnešek pro ně bude směrodatným.

Dnes se míti dobře a zítra ať přijde třeba potopa!

Zdá se, že tito různí novodobí proroci budou zúmyslně lidu vše falešně předpovídati!

To nebudou proroci, kteří toto všechno dělají z úcty k Hospodinu, ale proto, aby se na světě měli dobře!

To bude jedna z těch dob, kdy nebude rozdílu mezi dobrem a zlem, kdy ďábel úplně rozevře svou náruč nad celým světem! Pravda bude lží a lež bude pravdou!

Celý svět nebude o ničem jiném mluvit jen o příští válce!

Svojí mluvou si přímo tuto vyvolá! přivolá!

Když Evropa jenom a jenom o válčení a přípravách k válčení mluviti bude, pak se může jen války nadíti!

První válku Evropa přečká!

Několik let bude hojiti rány, které válkou utrpěla, ale když přestanou rány bolet, tak začne znovu!

Každému malému dítěti říkáno bude, že válka musí býti!

Mezi lidem zavládnou bojovné a válečné písničky!

Zásobárny naplněny budou zbraněmi!

Jeden před druhým bude se báti proti válce něco říci!

Bratr bratru věřiti nebude!

A tak, když uplyne dvacet let od ukončení první války evropské, tak se mohou Evropané v tom roce dočkati války (druhé) příští!

Nepřijde-li, pak přijde v dalších letech, ve kterých číslo sedm bez zůstatků obsáhnouti můžeš!

Tato válka bude největším úspěchem satanovým, proti, kteří ji vyvolají, prohlásí ji

za válku svatou!
Běda těm, kteří ji vyvolají! Zahynou, aniž by se dočkali jejího konce! Bude, jak z mých knih se lidé dozvědí, tolik přesunů v celém světě od dnešní doby Šalamounovy až po Mesiáše, od Mesiáše po kritický rok 2000, že každý kámen na světě bude ještě jednou obrácen!
A přece to nebude nic platno!
Bude muset přijít katastrofa!

Katastrofa!

Poslední válka bude nejhroznější a napadne Evropu ve dnech, kdy nejméně toho bude čekati!
Žlutí a černí po tisíciletích utrpení stanou se nositeli pravdy, práva a spravedlnosti!
Ti, o nichž se pochybovalo, že jsou schopni odporu, ti, kteří byli dáváni mnohdy bílými lidmi pod úroveň dobytčat, přijdou, aby účtovali!
V mnohých zemích na dalekém severu bude černý člověk míti menší cenu nežli brav!
Lidé tam žijící nepodají vody umírajícímu člověku černé pleti, ba naopak, vidouce, že k smrti znaven jest, vytáhnou ho na popraviště!
Tak bezohlední budou bílí lidé vůči černým!

Snad v Boha věřit nebudou, namítáš?
Budou!
Snad více, nežli národové jižní ale budou mylně předpokládati, že Hospodin jenom učení své a učení Mesiášovo lidem bílým dal!
Může kdo potvrditi, že Mojžíš byl bílý?
Nemůže!
Pravdivá-li báj o Adamu a Evě, že jejich domov byl mezi Eufratem a Tigridem, pak i oni byli černými, neboť v zemích těch lidé bílí nikdy nežili!
Pravdivá-li báj však báj, že kraje kolem Nilu byly prvním domovem člověka, pak ani ten člověk nebyl úplně bílý, ale – žlutý!
Nezáleží dnes ani v letech budoucích, je-li člověk plemene bílého nebo žlutého, ale jakým člověk jest!
Má-li člověk barvu černou a je-li přirovnán k bravu, pak odpovězte sami tuto otázku, kdo je blíže Hospodina?
Kde je právo?
U člověka bílého nebo černého?
Jak pohlížel by bílý člověk, kdyby černý s ním tak zacházel?
Věřil by ještě v Hospodina?
Snad i to bude příčinou, kromě těch, které

jsem už řekla, že k této hrozné řeži dojde!
Ptáš se, co nastane, až černá rasa a žlutá ve století tom napadne rasu bílou?
Pak přijde poslední část dějin lidstva!
Neboť potom nebude již pro člověka více doba vzestupu, ale sestupu!
Nemyslím tím mravního!
Ba naopak!
Člověk bude chtít překonat svými divy Hospodina!
Pozná, že je vše marno!
Bude se vzájemně milovat a přijde proto vláda a panství Mesiáše.
Satan bude poražen na věky věkův!
Evropa pozbude svého neúměrného mocenského postavení!
Člověk černý i bílý bídou si vzájemně rovni!
Zmizí chamtivost člověka, neboť vše se bude připravovati ke dni <u>poslednímu!</u>
Dvacáté prvé století uvítá člověka nového a svobodného!

Konec proroctví!

psáno v únoru 13-14 1943.

Frant. Matějková.

<u>Úryvky z proroctví vyňaté!</u>

z knihy druhé královské str. 147, 148.

Jak jsem již řekla, králi králů, přijde doba, kdy celý svět bude zotročen a podmaněn. To bude kolem roku 2000 po příchodu Mesiášově.
A vidím v té době přicházeti člověka, v jehož očích září lesk pravdy a svatosti, vidím v té době přicházeti člověka, který volá k celému lidstvu a světu:
Není více zlata: Na této zemi jest jenom práce a proto, chcete-li se vyhnouti všem válkám, hladu, bídě, poddanství a otroctví, zavrhněte zlato, zavrhněte bohatství jednotlivců a věnujte se práci.
Ano, ten člověk přijde tak jako přijde Mesiáš.
Mesiáš ~~poal~~ počal a on dokoná.
Mnoho lidí však v té době válkami, bídou a hladem zemře, mnoho lidí pak v té době ztratí důvěru v Boha a mnoho lidí pak v té době přestane věřiti v Mesiáše!
Ale až se přesvědčí, že pravdu jsem děla, že moje slova královská docházejí k uskutečnění, pak uvěří, pochopí, bude pracovati a z jeho potu vyroste mohutný kmen, který poroste vzhůru k Hospodinu, aby poděkoval za to, že dal člověku viděti i slyšeti, že poslal mezi lid někoho, kdo ho naučil v dobách těžkých a zlých vážiti si ceny chleba a ne zlata, tento

kmen poroste proto, aby pod ním a korunou jeho mohli schovati se ti lidé, kteří ještě ~~se~~ na^se^ zemi zůstanou. Než o tom zjevím ti poselství svá ve knize své o válkách evropských pojednávající.

~~~~~~~~~~

Tam, kde zlo domov svůj má, tam nutno jenom Hospodina k trestu a k příkazu pokání zavolati. Proto v době té rozhněvá se Hospodin. Ale vždycky Hospodin odvrací se od lidu našeho a tak bude v době té i s lidem v Evropě žijícím. Tak jako kdysi bylo v Israeli, tak stane se i v době té: sucho. Nedostatek vody a deště.

Mrtvé stráně a lesy.

Hlad - mor.

Podvýživa a rychlé umírání.

Tak bude trestati Hospodin lidi ty, kteří zapomenou na Otce a Syna Jeho. Lid bude choditi jako bezvládný, neboť stvořil-li Bůh člověka z hlíny, pak v těle byla voda dozajista, aby tělu podobu člověka dáti mohl. A tato voda jest proto vždy nejnutnější součástí výživy člověka. Hlad máš-li, jeskyni když pro sebe na noc nenajdeš, bolesti zubů máš-li, všechno předržíš, překonáš a jdeš dále.

Ale žízeň trápí-li tě pak před očima tvých bližních odumíráš. Proto také Hospodin chce-li člověka potrestati, vody nedá jemu.

Vidím město nad jezerem. A nad tímto městem vidím oheň. Kolem ohně vidím černé pláště v purpuru zahalené. Zdá se, že v tomto ohni umírá kus ryzí pravdy. člověk, který v té době jde proti všem, který nechce uznati tehdejší řád a mrav.

Tam zmírá člověk pro pravdu v plamenech. Ano, pravda jest ohněm a pakli jeho katové oheň pro něho připravili, nic lepšího připraviti nemohli. Pravda jest ohněm, který má v našich srdcích vždycky sídliti a zmírá-li někdo v tomto ohni, pak slavnostnější smrt mu nemohla býti připravena. Zemře-li v plamenech jeden člověk pro pravdu a pro své přesvědčení, pak jeho smrtí neodcházejí všichni ti, kteří konání jeho schvalovali.

Věřte všichni, že není na světě a mezi lidstvem nic horšího, nežli závist sama. Závistník tak dlouho druhému závidí, až sám od závisti nad vlastním životem jednou pojde. - musí pojíti.

Čím více však lidé propadnou hříchu, tím méně let se dožijí a tak v letech 1500 do roku 2100 jen málo lidí dožijí se sta let a nejvíce v roce šedesátém umírati budou.
~~~~~~~~~~

Přišla potopa, která mimo rod Noemův shladila všechno s povrchu zemského!

Tatáž slova opakovati bude Hospodin přede dnem soudným a zemětřesením zničí všechno: člověka, hovado, les, řeku i moře, aby všechno jedno se spojilo a ohněm věčným hořelo.

A bude blouditi potom země ve vesmíru a všechny hvězdy budou se jí vyhýbati.

Čtyři tisíce let hořeti bude země a proměňovati se v popel, jehož déšť roznese se vesmírem.

Mnohý bojovník, vrátiv se zpět, nalezne u manželky více dětí, než kolik jich s manželkou svojí doma zanechal.

Otáže se proto: „Ptám se tebe manželko má, či že je dítě toto?" Ona neodpoví jemu.

Otáže se proto po druhé: „Ptám se tebe, manželko má, či že je dítě toto?" Ani tenkráte neodpoví jemu.

Otáže se proto po třetí a naposledy: „Ptám se tebe manželko má, či že je dítě toto?" A nedostav odpovědi, vytáhne meč z pochvy své a manželku ubije.

Až tam ~~dojde~~ dospěje člověk, jako součást rodiny, otec a matka!

Vypraví se otec se synem po této hrůzné válce do vzdáleného města a bude jim jeti kolem míst, kudy šla válka. I řekne otec synu: „Hle tam tráva nejbujnější v místech, kde vidíš smuteční vrbu ~~stati~~ růsti, stál rodný dům tvůj. Z celé obce nezůstalo nás ani tolik, kolik se jich pod plachtu tohoto vozu vejde.

A bylo nás tisíce. Hleď, synu, to umí válka! Až povyrosteš a naučíš se z písma čísti, tu běž ven mezi lid a vypravuj jim co válka je."

A strhne plášť s těla svého, aby synu svému malému pahýl své pravé ruky ukázati mohl.

Zaslzí otec i syn a v těch místech, kam slzy dopadnou, vyroste květina, v jejímž středu květ lebce umrlce podobati se bude!

Bude štěstí střídavé v této hrůzné válce.

Tisíce mil zpustošených krajin bude denně vítati nového pána: dnes přítel, zítra nepřítel. Ale vždy, ať přítel a nebo nepřítel, vždy po něm zůstanou na zemi mrtví. Tisíce zpustošených krajů a mohyl! Pod každou mohylou srdce, které, kdyby tázati se mohlo, řeklo by, proč?

Proč právě my?

Proč právě toto století muselo býti postiženo nejhroznější dobou? Proč umrtvili jste naše srdce,

která žila pro Hospodina, rodiče, ženy a děti?
Proč máme býti my výkřičníky lidské nemravnosti?
Proč my museli zač cizí zájmy? A kdyby oči jejich plakati mohly, tu lkaly by s Jeremiášem: Z očí mých tekou vody a že jest vzdálen ode mě Potěšitel, kterýž by občerstvil duši mou. Synové moji jsou pohubeny, neboť zesílil se nepřítel! Kdo vojáku nepřítelem?

Rodiče své ctíti máš! Nectil rodiče své ani Kain a málo bude těch lidí na světě, kteří své rodiče ctíti budou. Tak, jako pták zapomene s prominc rozpětím na hnízdo, v němž se narodil, tak zapomene vždy člověk toho, který ho zplodil.

Meč v ruce, člověka zvířetem hočiní a bude-li chtít býti člověk člověkem, pak jenom bez meče a se slovem božím na rtech. Tadoba přijde až po 2000 letech po narození Mesiáše, kdy člověk místo meče slova laskavého, slova božího použije. Neboť pravím vám: laskavostí přibližuje se člověk k Hospodinu a mečem krvavým – ďáblu. Kdo laskavě jedná a mluví, Hospodina na zemi zastupuje, kdo mečem rozpory urovnává – ďáblu slouží!

Přikázal Hospodin israelským: Všliké hovado, kteréž má kopyta rozdělená tak, aby kopyta rozdvojená byla a přežívá, jísti budete.
Avšak z těch, kteráž kopyta rozdělená mají, těchto nebudete jísti: Velblouda, neboť přežívá ale kopyta rozdělená nemá. Nečistý vám bude. Ani králika, kterýž přežívá, ale kopyta rozděleno nemá, nečistý vám bude. Ani zajíce, neboť přežívá ale kopyta rozdělená nemá. Nečistý vám bude.
Ani svině, neboť má rozdělené kopyto, takže se se rozdvojuje, ale nepřežívá. Nečistá vám bude.
Masa jejich nebudete jísti, ani těla jejich mrtvého se dotýkati; nečistá vám budou. Tolik řekl v přikázáních svých Hospodin a já pravím vám: dnem, kdy israelští přestanou dbáti tohoto nařízení Hospodinova, nastane jejich úpadek, neboť nečistými budou.

Zničení Antikrista.

Neboť bude poražen těmi, nad kterými vlastně chtěl zvítěziti! Pravdou jest, že ke konci každého tisíciletí, ovládne svět ďábel.
Ano, všechny doby, kdy končiti bude některé tisíciletí pro lidstvo, budou velmi těžkými. Také, když končiti bude druhé tisíciletí, bude lidem neobyčejně špatně, budou samé války, hlad, cholera, bída a vyhnanství! Tak bude panovati ďábel!

Když však ke konci druhého tisíciletí pozná, že lid začíná žíti opravdu podle Písma a zákona Mojžíšova, když uvidí, že moc jeho upadá, neboť pravdu-li kdo hledá, Satana odpuzuje, tu rozpoutá ke konci onoho století dvě velké války: jednu na počátku a druhou ke konci onoho století!

Budou to ale poslední války na světě vůbec, neboť ukončením druhé války málo lidu na světě zůstane, a ti, co zůstanou, budou věrni Pánu a nikdy nezkříží své meče k boji! Pak přijde doba <u>dokonalosti</u> v níž nebude více vlády <u>Satana</u>!

Doba dokonalosti, v níž každý tvor dokonalým bude. Duše lidská nebude plna nenávisti a lži! Bude čistá a spravedlivá!

Bude to rovněž doba štěstí!

Blahoslavený ten lid, jehož Hospodin Bohem jest!

O dni posledním!

Zaznamenáno jest: Kdy se tak stane, nevím kterého dne, a nikdo také tak nebude moci říci.

Ale vím, že přede dnem samotným řeky budou vysýchati, traviny vymírati, skot hladem a žízní padati, pahorky se zemí se srovnávati a mnohé kraje pískem zaneseny budou!

Na nebi objeví se třikráte kometa! Poprvé na severu, podruhé na jihu a po třetí na západě této země.

Pak se počne silně země chvěti a téměř všichni lidé vykrvácejí.

Napřed lidé žijící v horách, pak v údolích a poslední ti, kteří budou žíti u různých moří a v zemích, kde je stále věčná zima.

Ostatní znamení již ani lidé neuvidí a vím, že pak slunce nabude krvavé záře, a objeví se na západě místo na východě a hvězdy dnem i nocí svítiti budou.

Tenkráte sestoupí Hospodin na zemi a bude souditi.

Soud nejkratší a nejspravedlivější!

Nikdy jak již více nebude tato země hostiti a živiti člověka a to jenom proto, když člověk zemí a Hospodinem živen, neváží si toho, reptal a bouřil se!

Znesvěcoval zemi slovy svými a proto nebude ani hoden žíti na ní více!

Řekl Hospodin Abrahamovi: „Jestliže nalezne v Sodomě, městě tom, padesáte spravedlivých, odpustím všemu tomu místu pro ně!"

Tak volati bude Hospodin k lidstvu všemu přede dnem soudným.
Mezi miliony lidmi hledati bude jenom padesáte spravedlivých a — nenalezne — neboť člověk v době po 2000 letech od narození Mesiáše bude úplně zpustlý a nehodný milosti Hospodina.
A tak jako Sodoma ohněm a sirou zničena byla, tak bude zničen celý svět.

2000 let před narozením Mesiáše, v našich zemích, 4000 let před narozením Mesiáše v jiných zemích, klaněli se lidé pomazaným králům svým.
A tak bude ještě 2000 let po narození Mesiáše.
V době asi 1600 let po narození Mesiáše nastanou v zemi Evropě prvni boje proti vládě králů.
Tyto potrvají dvakrát po dvě stě let a když se bude psáti rok 2000, nebude na celém světě jediného panovníka z rodu královského.
Budou vládnouti sami Josefové Egyptští, lidé, kteří z malých stavů a kmenů vyšli.
Předčí svou vládou všechny pomazané neboť vyšdou z lidu, budou mu rozuměti, budou znáti všechny jeho bolesti i snahy.
Tito lidem volení panovníci, také prosadí, že nežli se rok psáti bude 2100, nebude ani chudých, aniž ani bohatých. Příklad Josefa Egyptského bude dáván celému světu po celou dobu jeho trvání a když v den soudný Hospodin všecky souditi bude, rozdělí všechny vladaře korunované i nekorunované, pomazané i nepomazané na dva tábory: tábor těch, kteří z boží milosti špatně a nespravedlivě vládli, a tábor těch, kteří vládli po způsobu Josefa Egyptského, moudře a spravedlivě.
Jest proto povinností každého, kdo lidu vládne, aby zamyslil se nad jednáním prvého nekorunovaného vládce a moudrostí snažil se mu přiblížiti.
Sedm krav plných jest sedm let, a sedm klasů pěkných jest sedm let, sen jest jednostejný.
Všechna období lidstva budou se měniti vždy každých sedm ~~let~~ sedmdesát, sedm set a 7000 let.
Rovněž každé století v letech 7, 14, 21, 28, 35, 42, 49, 56, 63, 70, 77, 84, 91 a 98 bude míti v těchto letech velké změny a nebo přípravy pro tyto. V těch letech vypuknou vždy nejhroznější války a utkví lidem dlouho v paměti. Tak řekl rovněž Josef Egyptský — Safenaš Paneach lidem svým a Faraonem zvaný a ta po věky věkův bude. V těch letech buďte vždy velmi opatrnými jak v domácnostech tak i ve vlá-

dách vašich!

Slyš písma hlas: „I kladli jemu zvláště a jim obzvláště, Egyptským také, kteříž s ním jídali obzvláště: neboť nemohou Egyptští jísti s Hebrejskými chleba, protože to ohavnost jest Egyptským!“

A já pravím vám: Přijde doba, kdy nejenom s Hebrejskými nikdo chleba jísti chtíti nebude, ale bude štítiti se ruky jim podati.

Přijde doba, že Hebrejští nebudou směti choditi po téže stezce cestě jako národové jiní.

Přijde doba, že mnozí při vyslovení jména Hebrejských, odplivnou si!

Počátech tohoto utrpení Hebrejských bude v letech 1500 po narození Mesiaše a konec v letech 2100.

Pak již Hebrejských nebude.

Závist, která člověku půl života ubírá, jest největším nepřítelem spravedlnosti, a mnohému národu do záhuby pomohla!

Závist, která srdce uzavírá, je nejhorším nepřítelem lidstva!

Závistí andělé připravili si cestu do pekla a závistí kněží učinili život královny Sibylly peklem!

Snad i tak bylo dobře!

Snad tak bylo řízeno tím, který nad našimi osudy bdí a je řídí! Proto také moudrá královna nere- ptala, ale ještě s větší silou, větším zápalem počala hloubati ve starých zápisech, aby mnohé sobě i nám, kteří v jejích knihách čteme, objasnila! Tím nadevše jasněji řekla, že jedině Bůh může býti nám všem utěšitelem, Otcem a rádcem.

Zná naše bolesti, vždyť je naším Tvůrcem, ví, kde máme naše největší chyby, a podle těchto nás posuzuje a opatruje!

Dopustí mnohokrát na nás boly neštěstí, vyhnanství a potupu, ale nikdy vás nenechá, jestli jenom trochu chceme, padnouti!

Vrátíme-li se k Němu, dobře činíme!

Žalm Šalomounův.

Památná hora Sinai, na níž nám Hospodin svá přání zjevil,
Posvátná manno, jíž Hospodin nás ve dnech útěku živil,
Památný chráme Moria, který nám vládneš v zemi,
Posvátné desky, které jste stravou denní, slyšte žalm můj:

Zkalené srdce, duše rozervána,
pálící nitro, vlahost očí řas,
potupa krve, hnisající rána,
pokorně žádá o spásný jas.

Prosí a pláčí nad pohanou rodu,
již spáchal syn, jenž Bohem stvořen byl,
prosí a pláčí, by přenesl dobu,
a v život vjel jim nových sil.

Popelem pohany svou šíji spaluji,
kolena svá si ostřím mečem mučím,
krvavým retem pokání - slibuji,
o milost prosím k zemřelým duším.

Řekla jsi královno, že o slovech tvých ještě po tisíciletích hovořeno bude a mnozí, že v hodině úzkosti proroctví tvých vzpomenou a proto prosím ne pro osobní poznatky mé, ale pro všechno budoucí, pro lid Israelský, pro všechno, co po nás přijde, pokračuj: Sibyla pohlédla do očí krále Králů. V hluboké studni zřítelnic najdeš vždycky pravdu. Lže-li ret tvůj, obelháváš-li duši, nepřelstíš svého oka vlastního oka. Tam jest ono zrcadlo spravedlnosti. Mluví-li kdo k tobě, pak dívej se mu pevně do očí a poznáš pravdu. Nepatrný záchvěv zřítelnice prozradí lháře i křivopřísežníka.

Soud pravý vynesl jsi sám nad sebou, králi králů.

A já pravím tobě, že srdce zatvrdlé máš, a v duši své není čistoty více.

Hlava tvá již v Hospodinu zalíbení nemá, neboť vzpurně proti slovům Jeho se postavila.

Blázen jenom proti zákonu božímu i světskému postaviti se může.

Všichni moudří budou čekati a bdíti nad tím, kdy Messiáš přijde.

Tomu rozuměti jest tak, že v letech mezi šestnáctým a dvacátým stoletím počne sám Messiáš svou Božskou silou lid věčný ovlivňovati, aby hloubal v Jeho Pravdách a v Jeho Učeních!

A lid úplně pochopí!

Hledáním pravdy přemůže ~~svět~~ tělo, svět i ďábla!

Sylvestr.

31/12 1942.

Je zase konec roku
jako vždycky jindy
je nový stařenu po boku,
zdá se býti tuze silný.
Hledí přísně na ten Starý rok,
domluva mu na rtech věží,
že on nemohl jinak jednat
tomu on pevně věří.
Rok je zase u konce
a to zlo s ním kráčí
to nechce ale odrazit
to prý s novým stačí.
Já mám ale karabáč,
nový rok zlostně praví,
já tě ale vypráskám,
že nebudeš chtít být tady.
Poženu tě jako zlosyna
neb jsem ryzím čechem,
já chci vládnout poctivě
jsem udatným rekem.
Chci němce letos porazit
nedám jemu oddechu
chci mít v zemi pořádek

a ne žádnou neplechu.
Tos povraždil Čechů
ty vrahu zlořečený.
Tebe do pekla zažeňu
a hned budeš upečený.
Lucifer tě musí vzít
pošlu na tě čerti z pekla
ať je už pokoj od tebe
ty šketo ničemná vzteklá.
Zjednám si všude pořádek
a pustím sem i Rusa
to budeš potom koukat
jako hloupá husa.
Jest honba na šelmu,
zažeňu ji do klece
toho divého draka
chytneme přece.
Až přiletne první pták
přinese novou zvěst
bude již letos po válce,
věrte na mou čest.
Až přiletne vlaštovka
ten krásný milý ptáček
ta bude také štěbetat,
že už je konec rváček.
Až přiletne kukačka
bude volat z buku
válka se blíží ku konci
kuku - kuku - kuku.
Rozvije se háječek,
vykvete z růže květ,
zazelená se trávníček
radovat se bude svět.
Kéž se toho dočkáme
vždyť teprv je sylvestr
nemají chlapci kalhoty
bude zase manžestr.
Lípy budou vonět
libý bude květ
bude zase mír a klid
radovat se bude svět.
Půlnoc se blíží,
bije dvanáctá hodina
už brzo dodělá
ten ubohý hrdina.
Dvanáctá hodina bije
bác - bác, co se to jen děje.?
smrt na vše strany hlásí,
že starý rok sebou bere.

Neproklínejte mě lidičky
chci klidně odejít na věčnost,
ta kletba by mě tížila,
že nechal jsem vám tady zla dost.
Nastupuje rytíř mladý
krásný je a svěží,
všichni dobří Slované
na proti mu běží.
Vítáme tě junáku
ty drahá spáso naše,
víme, že ty ukončíš,
kdo zlo samé páše.
Já vám všem slibuji
rok nový vece,
že jistě válku ukončím
na mou duši! přecece.
Budeme se radovat,
staří-mladí-děti
budem zpívat slovanskou
vždyť jsme slovani ~~všecky~~ všichni.
Uhodí na věži zvonec
bude hlásati konec,
konec války, krvelití,
děkujem Ti Bože milý!

Cíl života.

23/3 1942.

Potůček plyne ve dne v noci,
někomu ku zkáze, neb ku pomoci,
plyne stejně ničemu se nevyhýbá,
co mu v cestu přijde, nic nepřebírá.
Běží stále, není unavený,
ví, kde cíl jeho je připravený.
Spěchá - spěchá není k zastavení
spěchá k cíli, jenž mu je vyměřený.
Potíže jenž mu v cestě stojí,
běží stále aniž se jich bojí,
objímá je v náruč svoji
jako dravec kořist ubohou.
Potůčku bublavý tak pěkně plyneš,
modré pomněnky v ruce béreš,
usmíváš se tak něžně při měsíčku,
hvězdičkám zpíváš svou písničku.
Jak radostně hledí na tě Pán
jenž stvořil tě rukou Svojí Sám
silou Svou tě uved do běhu,
za to dá ti odměnu.
Až dojdeš svého cíle
odpočineš si mile,
kde říčka čistá široká
kývá na tebe zdaleka.

Tak plyne život náš milý
valežně také tu chvíli
kde cíl náš na nás čeká
někdo se raduje, jiný se leká.
Od kolébky spěcháme k cíli
někdo dlouhou cestou, jiný jen chvíli;
spěcháme přes překážky, jež v cestu se staví;
někdo si jich nevšímá, jiného zas znaví.
Jsme jak ten píliř v prostřed řece
voda se o něho mele a jemu vece:
„Jdi jenom dál a nestůj přec,
ku předu jíti je hezká věc.
Stále jdeme a jdeme, jsme znavení
odpočíváme v mechu neb na tvrdém kamení;
přes trní a hloží nohy krvácí,
tělo se ze strany na stranu kymácí.
Zas o kámen klopýtnem
i na zem také upadnem,
vstaneme, jdeme zase dál,
kdy bude u cíle? každý by si přál.
Až dojdeš svého cíle
odpočine si tělo tvoje mile,
unaveno kleslo, nemůže jíti dál
duch jeho v nebes výši se bral.

Tělo znavené na lůžku leží,
duch jak ten potůček lehce běží,
běží - běží, u brány boží stojí,
jak jen vejde? tolik se bojí.
Není přetížen svými hříchy
vždycky se varoval té zlé pýchy,
bojí se předstoupit před svého Pána,
najednou se otevírá boží brána.
„Jen pojď!" došel jsi ~~svého~~ cíle svého-
cos učinil dobrého či zlého-?
zde odpočiň sobě až tě zavolám
do tvojí knihy hned se podívám.
Vždy ses rád modlíval,
o pomoc jsi mě prosíval,
nalezneš u mě pokoje
ať se tvá duše raduje.
Otevřel bránu Kristus Pán,
dušičku dobrou k Sobě vzal,
hříchy její jí odpustil
a v nebi ji uhostil.

S Pánem Bohem.

Báseň truchlícímu! 25/9 1943.
soustrast br. Hochmanovi.

V srdci bol v duši stesk
jest pro duši tvojí lesk.
Jak démant kvílí a naříká,
když brus se ho dotýká,
tak kvílí i duše naše,
když utrpení dotírá se.
Nenaříkej, když se dotkne Páně ruka
a přináší tobě velká muka,
přijmi s díkem zkoušku od Pána,
vždyť šťasten je člověk od večera do rána.
Utrpením jsme Bohu blíž,
vždyť neseme hříchů tíž,
za ty hříchy trpíme,
že o tom ani nevíme.
Bůh ti vzal cos měl nejradši,
lásku jsi měl k němu nejsladší,
obrať lásku k Bohu svému,
ulehčí On srdci tvému.
Co Bůh činí, všecko dobré jest,
Jemu jen chvála a čest.
Nepřál bys dítěti jistě život svůj,
co vytrpěl již zde duch tvůj.
Bůh si jej zasadil do zahrádky
a ty o něm máš jen pohádky,
ty pohádky budou těšit duši tvou
steskem a bolem ztýranou.
Dnes máš, co kdysi před tvýma očima
krvácela duše matčina,
když naříkala nad dítkem svým
na lůžku již studeným.
Bůh ti dej síly a nezoufej
k Němu jen mysl obracej,
On Jediný ti útěchu může dát,
mrtvým máme klidu přát.
Čistá byla dušička
nebylo zde pro ni místečka,
patřila již v jiný kruh
tím ty splácíš svůj dluh.
Každý musíme kříž svůj nésti,
nikdo nesmíme si cestu splésti,
bychom se mu mohli vyhnouti,
kříži vstříc musíme tihnouti.
Neklesej pod křížem svým už
buď statečný muž,

čas rány všecky hojí
i tobě bolavou duši zhojí.
Čas zahojil již mnoho ran
kde nejvíc bolelo, tam
jen malá jizva zůstává
a ta už není tak bolavá.
Příteli, či kamaráde můj,
pevně v boji tom stůj.
Cítím s tebou bolest tvou
přijmi soustrast moji upřímnou.
Až bude se stýskati tobě
přečti si vždy slova moje
jež do řádků ti dány byly,
aby tebe v bolu potěšily.

Potěš tě Pán.
Tvůj kamarád.

Soustrast Kačerom. 10/10 1943.

Rodiče moji roztomilí
děkuji za vychování vám
co jste dobrého mě učinili,
to chci zaplatiti vám.
Budu vás od zlého chrániti
až Bůh mě k tomu určí,
byla jsem zralá pro tento svět
a vás to tolik mučí.
Neplakej pro mě mati má
vždyť slzy tvoje pálí,
bolest a stesk cítí duše má
i mě to také tak bolí.
Bůh mě k sobě povolal
v zahrádce pro mě místo jest
jsem jak lilie v záhonku
a pro vás věnečky budu plést.
Každému jiný posadím
na hlavičku vaši,
podle zasloužení každému
moji milí bratři.
Ty matičko moje roztomilá
tys měla tolik ke mě lásky
jak často tebe líbávám
a hladím tvoje vlásky.
Tatíčku můj drahý
provázím kroky tvoje,
když za chlebem jdeš do práce,
abys uživil bratři moje.
~~Jak~~ líto mě to bylo, že jsem od vás musela jít,

někdo však dříve
a jiný později musí mřít.
Až přijde hodina vaše
nebude se vás nikdo ptát,
musíte nechat všecko
a na pochod se musíte dát.
Smrt se neptá chceš-li jít,
když Bůh pro tebe pošle
musíš kalich smrti vzíti,
a smí pěkně odejít.
Vyrostla jsem jak fialka
která nemá dlouhé trvání,
přesadil mě Pán do Své zahrádky
nad její krásu není.
Až jednou tebe maminko
zavedu v ony kraje,
nebudeš už pro mě plakati
radovat se budeš ze mě.
Řekneš otci, bratřím mým
v jaké kráse chodím,
za dědečka a babičku
se také modlím.
Děkuji ti babičko má,
žes pro mě dala místečko,
až se světem se loučit budeš
nahradím ti všecičko.
Až děda bude kráčet ze světa,
na proti mu přijdu,
připravím pro něj místečko
v tom nebeském klidu.
S Bohem vám všem dávám
a neplačte pro mě již
do vůle boží vás odevzdávám,
abyste byli Bohu blíž.
Až se maličko uklidníš
a nebude tesknit srdce tvoje
bude přicházet často krát
k tobě dítě zlaté tvoje.
Budete se těšiti,
co já vám přijdu říci
uvidím slzu i radost
ve vašich líci.
Až se bude hlásiti
Libušinka vaše
zaplačete radostí,

vítáme tě Libušinko naše.
Přivedly mě ke stolu
dvě dobré duše.
Mařenka a Růženka
stále se mnou kluše.

Buďte s Bohem.

Sylvestr.

31/12 1943.

Dnes je sylvestr
poslední den v roce
utekl zas jeden rok.
jako rybka v potoce.
V zimě se loučíme se starým rokem,
v zimě nastupuje rok nový,
což nového nám přinese?
jedni druhých se ptají.
Někomu přinesl rok mnoho dobrého,
jinému zas jen bolest a žal,
musíme vše přijmout jak to přijde,
co Bůh všemohoucí každému dal.
Někomu dal se na svět zroditi,
jiný zas svět opustiti musí,
někdo žije zde v radostech
a jiný se zas v bídě dusí.

Každý podle zasloužení svého
musí trpět a nebo se smát
a pak odejde buď do trápení
a nebo klidně se mu bude spát.
Každý zpytujme svědomí
na konec starého roku,
co dobrého jsme učinili
a kolik zlých skoků.
Dobro má krátké nohy
pomalu a zvolna kráčí,
zlo však rychle pospíchá
a stokrát za ním stačí.
V tom světě zkaženém
je zla víc než dobra.
Bůh se na nás rozhněval
a dlouhou válkou nás trestá.
Ty starý roku
mnoho sis na svědomí vzal,
na tom válečném poli
co jsi smrtelných ran dal.
Kdyby ten nový rok
měl jen trochu lepší rozum
aby přestal válčiti
a dal zpívati kosům.

Oblekl se starý rok
do bílého sněhového roucha
a tak nevrle na svůj konec
a se strachem kouká.
Odpusť mě Bože Sám
s čím jsem se za života prohřešil.
až přijde ten nový rok,
aby zas všecky potěšil.
S těžkým srdcem odcházím
mám na sobě hříchů dost
s novým rokem se potýkám
v dnešní bílou noc.
Přichází krásný mladý jinoch
před stářím starého roku se kloní,
odejdi již na věčnost
ať nový nástupce zas nastoupí.
Nejsem tak zlý
abych tobě hlavu srazil
nechám tě tiše odejít
aby jsi zase mě cestu razil.
Rád bych válku zahnal
do daleké dálné sluje,
tam za široký oceán
ať věčně dál a dál pluje.

Rád vykonám boží poslání
co Bůh na mě složil,
aby lid zas lepší časy
a ne samou válku prožil. ./.

Svědomí.

31/12 1944.

Co je svědomí? mnohý se ptá,
hlas boží k tobě prá,
abys hříchy své sčítal
a také jich litoval.
Svědomí stále hříšného upomíná,
aby se na všecko přiznal, mu povídá:
„přiznej se," nebude tě sužovat,
když budeš Bohu na sebe žalovat.
Rozumím! Hříšná je duše má,
odpusť mě Bože Sám,
smutně povídá,
hřešil jsem mnoho, každý den,
dejž mě prosím Tě Bože jen
odpuštění duši mojí,
která lítostí slzy roní.
Co jsem to jen učinil?
že jsem Tě Pane můj tolik urazil?

že jsem neplnil přikázání Tvá,
jak mnoho zhřešila duše má.
Bože můj, prosím Tě se na mě nehněvej,
prosím Tě odpuštění hříchů dej,
aby duše má očištěná byla,
aby už více proti Tobě nehřešila.
Chci se opravdu polepšiti
a život svůj jinak upraviti,
abych v pokušení pevný byl,
abych se zlem zápolil.
Dejž mě Bože sílu Svoji,
abych ovládnul duši moji,
aby neměla ke mě satana moc,
aby duše moje moje měla jasnou noc.
Jasnou noc a jasný den,
buď Bože ~~t~~ za vše veleben,
že Jsi tak milostivý byl,
že Jsi mi moje hříchy odpustil.
Už vím, co svědomí bývá,
to Bůh milý na mě kývá,
hrozí prstem ruky mocné,
že jsou činy moje hříšné.
Budu se hříchů varovati
na Tebe Bože budu vzpomínati,
žes Jsi mě vytáhl z bláta ven,
buď Bože za to veleben.
Jak se mě teď lehko dýchá
když mě svědomí nepíchá,
klidně kráčím přírodou
pod nebeskou oblohou.
Ptáčkové líbezně zpívají
jako když se radují,
že jsem vykonal pokání,
chci Bohu být věren do skonání. :/.

Báseň pro ses. Gottwaldovou. 30/12 1945. ráno 8½ hod.

Přicházím k tobě máti
chci ti pár slovíček dáti,
které jsem si dávno chystala
ale ke stolu jsem přijíti nemohla.
Nebyla pro nás vhodná chvíle,
abychom mohly přijít mile
musí k tomu být soustředěmí,
aby bylo bylo naše promluvení.
Jak se tobě už stýská viď,
že nemáš od nás ani nit,
neměj nám za zlé matičko
přišly jsme dnes tetičko.

Nevím jak začnout máme,
když tolik pospícháme.
Musím ti vytknouti chybu
co jsi udělala v říjnu,
byly jsme přítomné té debaty
a šlapaly jsme tobě na paty.
Nehorši se na nás matičko,
když tě vyhubujem tetičko,
jak nebyl jsi proti nám stará
ale naše duše je zralá.
Pro svoji chamtivost matičko
neznáš přítele tetičko,
jak nemilé byly to pro nás chvíle
co odehrály se u tebe v domě.
Nenajdeš takového přítele
jako jsme našly pro tebe.
Potlač svého nepřítele,
který stále jde vedle tebe,
jak se mu příležitost hodí
po nesprávné cestě tě vodí.
Vezmi slova k srdci matičko
a naprav svou chybu tetičko,
a naprav svou chybu tetičko

nemusíme ti ji na papír dáti
ty dobře víš, z čeho se máti káti.
Vezmi k sobě svého přítele,
kterému se stalo tolik hany u tebe;
nemusí chodit k té nízkosti,
která se u tebe často uhostí.
Co krásného jsme tobě podávaly
skrze sestru tam v dáli.
jak jsi se těšila na ty řádečky
od naší dobré sestřičky.
Jak ráda ke stolu sedala
a naše inspirace psávala
tolik chvil věnovala pro tebe
a tys tak urazila přítele?
Takového nenajdeš matičko
upřímně věnovala ti své srdéčko
to srdéčko stále ještě krvácí
a to se z něho nijak neztrácí.
Lituji tebe má tetinko
naprav všecko matinko,
nedej vznětu tomu mamonu
a neber sebou ho do hrobu.

Dětem máš ještě co dáti
ještě po tobě dost budou bráti,
nenech své svědomí v sobě
varuj se v každé době,
aby ti duši drásalo matičko
pod hlavu sebou neber tetičko.
Nebudou se ti třebas líbit slova
musíme ti je říci, přišla doba.
Nebyla bys ku stolu pozvaná
a tvoje duše je tolik znavená,
já přišla jsem vnuknutí dáti,
abys pozvaná byla moje máti.
Já prosila jsem tetinko,
aby se potěšilo tvoje srdénko,
nebyly jsme připuštěné
musely jsme dáti přednost duši jiné.
Až půjde doba, přijde čas,
budeš s námi rozmlouvat zas.
Nenech se o to připravit matičko
nenech si cestičku pošlapat tetičko.

Buď s Bohem.

Vidění ses. Šámalové 1/1 1946.

Vidím člověka opálené tváře, zavinut v bílé plátno, je to Beduin. Černé jiskrné oko, tmavý vous, usmívá se želmá vám a odchází, jako přítel.

Teď vidím veliký obraz, kde jde do jednoho místa dva proudy lidí a každý si nese pod paždí velikou mapu a potřeby na psaní. Dnes bude schůze malých národů, protože jdou pěšky. Každý má raneček chleba na boku, tvář je každá jiná, hlava je krytá čapkou nebo kloboukem svého kroje.

Vidím malý pramének na vrchu na zelené stráňce. Teče-teče, ale ze strany nám do něho házejí kamení, chtěli by ten tok rastavit. Třebas byl malý, razí si cestu dál až staví se přes něho mohutný most. Na tom mostě stojí veliká socha sličné ženy, která má ratolest lipovou v ruce a rozstržené okovy. Na druhé straně mostu je základní kámen pro tu sochu. Ta socha : stojí muž ják model ukazuje. Má veliký čagan a sekeru ale na druhé straně není, kde bude

bude socha stát. Symboly země se nebudou moct pohodnout, aby odevzdali ten most mohutný. To nebude ještě hned, ten most bude připraven pro svoje potomky.

Síl vás Bůh

Spánem Bohem.

Pro br. Staňka z Písku. 3/12 1945.

Milý bratře Staňku
otevírám svoji branku
skrze kterou chodíme,
když se s vámi pojíme.
Třebas jsme byli od sebe vzdáleni,
přece jsme si tak mileni
vždyť je ten řetěz svatá láska,
to je ta mezi námi páska.
Škoda, že nemůžeš jít s námi ku stolu
kde jsme bývali tak všichni pospolu
a čekali všichni na tu posilu boží
kdy se k nám láska boží umnoží.
Nalezli jsme prostředí zase
to je ta nejkrásnější práce
po které tolik toužíme
a na ten pokrm se tak těšíme.
Kdo hledá jistě najde,
vždyť Bůh je s námi všade,
On ví nejlépe oč každý prosíme
a co ve svém nitru nosíme.
Bůh vyslyšel moji prosbu
a splnil moji tužbu
jak děkuji mu za to,
že udělil nám to boží zlato.
Kdo tluče, jest mu otevřeno;
to máme od Pána přislíbeno;
i já jsem tloukla na boží dveře
a hle! už do nich se pomalu leze.
Dokořán se dveře otevřely
odevšad bratři-sestry přispěchaly
jak utěšená to chvíle,
když promlouvají k nám tak mile.
Prosila jsem a bylo mě dáno
a to už dosti dávno;
přece jsem se dočkala;

po čem jsem tolik toužila
I ty bratře náš milý
sdílej s námi tu krásnou chvíli,
když v neděli se scházíme,
kteří do toho kruhu patříme.
Ještě na nás čeká metla
aby nás všecky smetla,
když silní a pevní budeme
s pomocí boží ji přemůžeme.
Jana Husa upálili kněží
a těm o to tolik běží,
aby to světlo boží nikdo neviděl,
aby v tom bludu se jen uviděl.
Bůh jim tolik síly nedá,
kdo proti nám pravici zvedá
pravici zvedne a hned mu klesne
jako když ho přes ni někdo pleskne.
Nezhyne světlo boží, které nám Bůh dal
On se o to jistě už dávno postaral,
aby boží pravda zvítězila
a světlo za tmu nezměnila

S Bohem.

Báseň pro sirotka němce
kterému se rodiče ztratily při převratu 20/5 1945
a vešel do kláštera
a kněží si ho nechali a od 4 roků
přisluhuje u oltáře.

Jsme všichni děti boží
a na každého Bůh něco složí,
dobré i zlé s námi kráčí
někdy od mala s námi kvačí.
Koho Bůh na co určuje
On o každého nejlépe pečuje,
kdo má být služebník boží,
aby ten odstraňoval světské hloží.
Bůh ono dítě svěřil do božího domu
a tak se postaral o jeho stodolu
do ní bude svážet svoji úrodu
Bůh mu dá i dobrou pohodu.
Bude dítko služebník boží
bude bydlet kde se láska tvoří,
bude bydlet kde mír vládne,
dejž mu sílu, lásku Pane.

Nezáleží, že německého je původu
musel se zrodit v tomto způsobu,
předešlý život Bohu věnoval,
přál si, aby v něm znova budoval.
Do ochrany boží je dítě svěřeno,
aby z něho spadlo to lidské břemeno,
aby duchovní plášť na sebe vzal
o to se Bůh nebeský o to postaral.
Pečujte o něho jak o dítě boží
Bůh i na vás tento úkol složí,
nemá otce, nemá matky v světě
ale boží láska a kvítí mu kvete.
Bůh vám zaplatí co dáte dobrého,
když ujmuli jste se sirotka nahého.
Bůh vám zaplatí v nebeském ráji,
kde jen láska a mír zrají.
Přijměte ty boží řádečky
od naší dobré sestřičky
jenž na papír na stůl skládáme
a vám na památku všem dáváme.

S Pánem Bohem.

pí Gottwaldová řádky ty
zanesla na faru.

Lékárna-boží příroda.

14/10 1946.

Louka je zelená
na ní plno kvítí,
sluníčko boží překrásně
na celou louku svítí.
Co jest ta louka veliká?
To jest lékárna boží
a ten lékárník veliký
nastřádal pro nás zboží.
Všelijaké květinky
bílé, červené, žluté i modré
každá má moc léčivou,
na každou nemoc jsou dobré.
Největší lékař nebeský
On ví jakou kdo nemoc má
On pro každého nasázel
On každému na nemoc dá.
Pomni člověče hříšný
jak se Bůh o tebe stará,
jak málo v Něho důvěřuješ
a duch tvůj ještě váhá?

Dobře si všecko rozmysli
poznej nejdřív sám sebe
a potom jistě uvěříš,
co obsahuje dobré nebe.
Rozevři srdce dokořán,
naplň jej láskou boží
ať poznáš také člověče,
co láska v tvojím nitru tvoří.
Pomodli se „Otče náš!"
a poděkuj Bohu za to;
že se v tvojím srdci ocitla
láska boží „Ryzí zlato!"

Měla jsem krásný sen! 4/11 1946.

Šla jsem jednoho večera spát,
nemá se mě nic zlého stát,
prosila jsem Ježíše Krista,
aby opatroval mého místa.
S modlitbou usínám,
blaženě se usmívám,
odcházím nevím kam,
co asi uvidím v dáli tam.?
Přicházím k zelenému háji,
myslím si „to je krása tady."
Ptáčkové libezně zpívají
z větviček se na mě dívají.
Ptám se malého slavíčka
komu patří ta krásná písnička?
Odpovídá ptáček malý:
„chválíme našeho Pána tady!"
Před ptáčkem se zastydím
že já žádného Pána nevidím.?
„Přejdi zelený tento háj,
za ním je překrásný stan,
kolem stanu překrásný ~~st~~ sad,
tam uvidíš Pána snad!"
S chutí kráčím z háje ven,
je to pravda neboli sen.?
Skutečně vidím krásu velikou,
tam kousek za tou oklikou.
Nekoukám na cestu, běžím dál,

krásnou zahradu vidím tam,
v prostřed trůní chrám,
ach tam přebývá Pán.?
Kolem chrámu růže a lilie,
slyšela jsem, že to kvítek Panny Marie.
Jak bych se k chrámu dostala.?
kudy bych k němu vstoupila.?
Najednou vidím cestičku
a na ní malou holčičku,
líbezným hláskem praví;
„pojď já tě provedu tady!"
Přijdu k ní, za ruku mě bere,
vidíš tamto ty veliké dveře.?
„tu se přichází do božího chrámu,
tam se poklonime našemu Pánu!"
Ten chrám je boží stan,
tam přebývá Kristus Pán.
„Pojď, spolu půjdeme,
tam našeho Pána najdeme!"
Vidím záhonky krásného kvítí,
zde se musí opravdu krásně žíti,
všude krása, samá vůně jen,
chtěla bych zde býti každý den.
Přišly jsme k chrámu,
někdo otevírá bránu:
„Jen dál pojďte, jen dál,
kdo to jen před námi stál.?
Samá záře a v ní Pán,
žehná rukou Svojí nám.
Obě klekáme a klaníme se,
vždyť jsme spatřily Pána Ježíše.
Kristus se na mě usmívá,
vždyť jsi tolik po mě toužila,
splnil jsem tužbu tvoji,
budiž služebnicí mojí.
V oči jsem Jemu hleděla,
za odpuštění jsem prosila,
za hříchy jež jsem spáchala,
žalostně jsem plakala.
Vstaň děvo milá,
"odpuštěná ti je vinna,
vzpomínej na tento sen,

až se vrátíš dolů zpět!"
Trvalo to jen chvilku malinkou,
loučím se s Kristem i s dívenkou,
probudím se z spánku,
mám prý chrám i zahrádku.
Co živa budu na zemi
nezmizí mě sen z paměti,
chtěla bych tam přebývat
až jednou budu umírat.
Připrav mě Kristus Ježíši
malý koutek v Tvém zátiší,
prosit Tě budu každý den,
bys nezapomněl na mě jen.
Večer když uléhám,
stále jen vzpomínám
na sen nevídané krásy,
která trvá na věčné časy.

Buď s Bohem!

Konec roku 1945.

28/12 1945.

Přichází konec roku 1945
jsme zbaveni nejhroznějších běd,
jsme zbaveni germánské roty
proti nám ~~byly~~ namířené ostré hroty.
Máme vánoce radostné
o půl noci v kostele.
Narodil se světa král,
větříček radostnou píseň ~~vál~~ hrál.
Hráli na varhany v kostele
a vzpomínali při tom vesele
radostná zpráva letěla světem
jako když je hnána větrem.
Hvězda nad Betlémem svítila,
pastýřům cestu bylila,
udiveni se ptali jeden druhého
copak se to stalo něco nového?
Pospíchají ku světlu
a tak došli až k Betlému,
tam našli rodiče a děťátko

v jeslíčkách na něho dýchalo oslátko.
Zrodil se král nejvyšší
zvolil si koutek nejnižší,
větší chudoby již nebylo
co se Ježíškovi dostalo.
A tak pomni člověče
nemysli tak vysoce
buď skromný jak fialinka v houšti
nalezneš vždy Boha i v poušti.
Bůh nikdy neopustí tebe,
když důvěřovat budeš v nebe.
Bůh se nad námi slitoval
protože nás nevýslovně miloval.
Poslal nám Výkupitele
syna Svého našeho Spasitele,
aby nás od hříchu vykoupil
svým životem za nás daň zaplatil.
Jak si to jen zasloužíme Bože,
že Jsi připravil pro nás takové lože,
jestli na tom loži dovedem spáti
prosíme Tebe, bys nám sílu račil dáti

(Sylvestr) - Nový rok! 1/1 1945.

Utekl zase jeden rok
jako když do moře zapadne
zase máme o rok blíž k smrti
toho žádného ani nenapadne.
Blíží se konec války
a s ním padne mnoho životů
zbude mnoho vdov a opuštěných sirotů.
Smrt slaví svoje hody
ďábel radostně hlavou kývá,
že celý svět povraždí
jak radostně se usmívá.
Raduje se z toho velmi,
když nářek se světem ozývá,
že se jeho práce daří
a vítězstvím se chlubívá.
Syrény když smutně kvílí
a nepřátelský svaz se blíží,
každý před smrtí utíká,
v srdci zachvátí každého panika.

Jen strach a hrůza hledí na ně všady
když nepřítel drtí jejich údy
jaký zmatek mezi lidem jest
jak tvrdá na ně padá pěst.
Do krve teče české červené,
že pole je od ní celé zbarvené
jaký křik a nářek letí vzduchem,
kdo to slyší ustrašeným uchem.
Neštěstí stíhá jedno druhé,
kdy konec už tomu bude,
Kdypak bude konec té vřavy
snad „nikdy - nikdy" ozývá se všady.
Hlad a bída dotírá se všude,
šaty roztrhané, nohy bosé
zima drtí skřehlé údy,
které neohřejí se, když mráz tuhý.
Jak těžká jest nyní doba
a už je tuze a tuze dlouhá,
na lepší konec není ani pomyšlení
ach blaho už opravdu ani není.
~~Utekly daleko krásné chvíle,~~

Potři satana, nedej mu vznětu,
dej utěšení celému světu
rozhosti mír a dej světu klid
a do srdcích všech světla kmit.
Smiluj se Kriste Ježíši nad námi
a dej celému světu Svoje požehnání
nedej bídu, nouzi a hladovění,
doufáme Bože v Tvoje odpuštění.
Svět jest jak peklo otevřené,
není žádné chvilky utěšené,
oheň hoří a stále se blýská
je ohrožená každá malá víska.
Uhas Bože v světě oheň
na nás ubohé se rozpomeň
vztáhni mocnou Svou pravici
a ztiš tu válečnou pranici.
Bez Tvojí pomoci jsme nemožní
ať hříšní jsme i pobožní
podle zasloužení trestáš nás,
vždyť Spravedlivý Jsi Otec náš.
Utekly daleko - krásné chvíle,

které nedohoní žádná míle,
zapadly do moře na věčné časy
už se nedočkáme žádné krásy.
Smrt přikvačí a neptá se, chceš-li jít
jednoduše řekne: „musím tě mít,"
a ty nemáš ani kdy se pomodlit
ani se nemůžeš se svými rozloučit.
Tak neúprosná jest válečná doba
to jest jak na zajíce honba,
on utíká, uštvaný padá,
když střelec do něho rány dává.
Odejde člověk za svojí prací
a večer se již domů nevrací,
na svoje drahé vzpomíná,
když někde v nemocnici umírá.
Smiluj se Bože na nebi
a dej mír a klid na zemi
odpusť všem, kteří za vlast padají
a smiluj se, kdož Tě o pomoc žádají.
Smiluj se Boží matičko
a polož za nás slovíčko,
přimluv se za nás u Syna Tvého,
aby nám odpustil všeho zlého.
Svět jest jak rozbouřené moře
jen samý bol a samé hoře
samá bolest, zlo a utrpení
samé slzy a krve prolévání.
Očisti Bože zemi krví zbrocenou
a shlaď tu líčici rozsteklenou,
řekni jen slovíčko
a rázem ztichne všecičko.
Sluníčko zase bude hrát
a my se Bože budem smát,
že Jsi vyslyšel naše volání,
děkovat budem Tobě do skonání.
Dejž nám Bože Svoji sílu,
abychom obstáli v chladném stínu,
abychom obstáli na slunci žárném
až na věky věkův Amen.

Naše zahrádka! 18/8 1946.

Každý svou zahrádku máme,
každý v ní pracujem a zaléváme.
Sázíme květinky na záhonky
všeliké užitečné pro lahůdky.
Když sázíme seménka v úrodnou půdu,
sklízíme úrody plničkou fůru.
Musíme také vypleti býlí,
neb jemu se v zahrádce tuze líbí,
útlým květinkám se špatně vede
když je zahrádka plná plevele;
zakrní, zeslábnou, záhy schnou
zůstanou stvoly jen a mrou.
Tak je to i s tebou duše milá,
když jsi se zrodila čistá jsi byla.
Bůh tě zasadil do světské zahrádky,
aby jsi pěstila ty útlé květinky.
Co jest ta útlá květinka?
aby stále čistá byla tvoje dušinka.
Jakmile zavane hřích do tvojí duše,
už se jí hůře tím světem kluše;
klopýtá unavená, když často hřeší,
to je ten plevel v zahrádce něčí.
Zas balvan se jí postaví v cestu
a ztěžuje jí chůzi k božímu městu.
Nohy má rozedrané až do krve
cestou neschůdnou z lesa až do pole.
Ráda usedá na mezi v poli,
naříká jak všecko jí bolí,
neví kterou cestou se má dát
tu vidí rozcestí, počne se smát.
Už ví kudy si namíří,
kolem do kola se ~~otlí~~ rozhlíží,
uvidí světlo, v dáli se kmitá
ubohá dušinka jak k němu spěchá.
Spěchá až nahoru sotva se vleče
dojíti do vršku chce jen přece.
Kaplička na vršku a v ní obraz,
to jest toho světla odraz,
za kterým ta duše spěchala
celá unavená, co shledala?
V té kapličce přebývá Kristus Sám

jak krásné je Pane u Tebe tam.
Proč nenašla jsem Tebe dříve,
mohla jsem být zbavena vší tíže.
Prosím Tě Ježíši smím odpočívat?
abych mohla Tobě si požalovat?
Vím, že jsem zhřešila, prosím Tě odpusť
ó lásko Ty věčná ke mě přistup.
Rozevírám srdce své před láskou Tvou,
prosím Tě smiluj se nad ubohou,
objímám, líbám Tvé svaté nohy
jak ty moje hříchy Tě bolí,
neboť neseš celého světa tíž
nechci více hřešiti již.
Shlédni na mě ze svatého kříže,
dovol, abych přistoupila k Tobě blíže,
požehnej hlavu mou, smaž moji vinu
dovol, abych složila u Tebe mou tíhu.
Řekni jen slovíčko odpuštění
učiníš mé duše probuzení,
nebudu hřešiti už nikdy více
ať mě hoří věčného světla svíce.
Klečí dušička v pokoře se kloní,
jak je mě lehko, jak zde vše voní
jak libá vůně z Tebe Pane vane,
klaním se tvojí tváři milované.
Tvoje oko lásky plné
shlédlo do duše mojí bídné
rozžehlo světlo jasné v srdci mém,
jak vděčná Pane Ježíši Tobě jsem.
Už nenechám zarůsti zahrádku bylím,
jak šťastná jsem, že u Tebe sídlím.

S Pánem Bohem.

Sestře Gottwaldové
k svátku. 6/3 1945.

Přišla zase doba
matičko má drahá,
kdy ti mohu opět přáti
k tvému svátku moje málé.
Nejdřív ti přeji zdravíčko
moje milovaná matičko
potom požehnání boží,
by odstraněno ti bylo z cesty hloží.
I já ti zase přeji tato drahá,

by odstraněná ti byla z cesty kláda
kterou ještě překročiti máš
ať trpělivost a sílu máš.
Přináším ti kvítek bílý
na tvůj svátek milý,
aby jsi se radosti dočkala
a s námi v nebesích shledala.
Nestrachuj se maličko milá
bude tvoje cesta celá bílá,
vždyť bílé kvítí po ní sypeme
když z našeho domova k tobě spějeme.
Vijeme tobě věneček tetičko
a rovnáme jedno vedle druhého kvítečko;
abys soulad ve všem měla
ničeho se v světě nelekala.
Válka se již ke konci chýlí blíží
jako ku spánku když se oči klíží,
po vyspání je člověk zase svěží,
než se vyspíš válka v dálku běží.
Nevrátí se ani za sta let,
bude mnohem lepší svět,
bude vládnout mír a klid

a v mnohých duších přijde slunka svit.
Mnoho duší v nevěře umírá
a mnoho jiných se zas k Bohu ubírá,
v utrpení Boha nalezli
což jiní zase do bahna zalezli.
Neboj se ničeho maličko
uvař si dobré kafíčko
upeč si buchtu třebas chudičkou,
budem hodovat s mojí maličkou.
Zazpíváme ti pěknou písničku
o našem krásném nebíčku
o našem velikém Pánu
jakovmu vzdáváme slávu.
Vždyť náš milý Tatíček
nám všem dává duchovní chlebíček
nemáme v ničem žádnou bídu
v tom našem nebeském víru.
Milá sestro i já tu jsem (Mařenka Matějková)
v jaké kráse kráčím jen,
až jednou budeš moci nahlédnout
a s námi se do výše pozvednout.

To ti přeji na tvoje jmeniny,
aby jsi shlédla ty boží periny
aby jsi obdržela v odměnu květ
z mojí zahrádky na tvůj svátek dnes.
I tobě máti k svátku kvítek přináším
a jak se při tom hrdě vynáším,
že zase mohu tobě přáti
a vše nejlepší ti dáti.
Jsem tvoje zlatá Mařenka
jenž bydlím stále u tvého srdénka,
v utrpení tebe sílím jen
pomáhám ti nésti kříž ten.
Přišly jsme zas jak tři holubičky
v zobáčku neseme vám kytičky,
každá svojí maměnce podáme,
vždyť vás tolik rády máme.

Na shledanou se těší
veselý trojlístek.

Slávinka, Herminka.
a Matějkova Mařenka.

23-24/11 1946.

Byla cesta ušlapaná!

Byla cesta ušlapaná
do krásné zahrady
záhonky tam zalévala
i červené jahody.
Zpívala si dívka zbožně
píseň ke Kristu Pánu,
náhle se však zastavila,
vidí krásnou vzácnou dámu.
Měla šaty krásné bílé
na hlavě věnec z kvítí,
v ruce držela krásnou lilii
a sluníčko na ni mile svítí.
Pohledly jsme na sebe
setkaly se naše zraky,
líbezně se na mě usmála
a já na ni taky.
„Co zde děláš!" pravila
„ty krásná mladá dívko,
pěstuji a zalévám
každé malé kvítko.

Přitom jsem tak veselá
mám ve svém nitru radost,
chci poctivě pracovat,
abych udělala Pánu radost.
Co ty zde děláš vzácná paní,
kde jsi se tady vzala?
kdo ti bránu otevřel?
zvědavě se ptala.
Neptej se mě jak jsem přišla
pročpak to chceš vědět?
přišla jsem ti v práci pomoct,
pak si budem chvilku sedět.
Když práci udělaly,
sedly spolu na břeh,
o čem sobě vyprávěly
ptáček v keři něco zaslech.
Vyltnul a zasvěholil
jako když se zasmál,
vlnky v potůčku si hrály
tichý větříček mile zavál.
„Když jsem na zemi žila"
praví mladá dívka
ještě neztetilá jsem byla,
zemřela mě moje matka.
Želela jsem pro ni tuze
až nemocná jsem byla,
přišla ve snu ke mě máti,
abych pro ni neplakala.
Slíbila mě má matička,
že si pro mě přijde
až přijde jaro krásné,
než měsíček vyjde.
Jak jsem se radovala,
že se s matkou sejdu,
zdála se mě doba dlouhá
než tu zimu přejdu.
Přišlo jaro a s ním máj
ubírala jsem se lesem,
slyším z dáli známý hlas
má dívenko, tu jsem.
Ohlédnu se, máti na mě volá
jdu si děvčátko pro tebe,
přišla tvoje doba.
Jdu matičko moje drahá
jak teskno mě zde bylo,

na tvůj slib jsem vzpomínala,
kdyby to už bylo!
Víš kam mě zavedla?
moje drahá maměnka?
sem do této zahrádky
na tyto krásné záhonky.
Pak odešla v jiný kraj
rozloučila se se mnou,
až se k tobě navrátím,
zůstanu už s tebou.
Čekám tedy každý den
radostně si zpívám,
až se splní krásný sen
a s matičkou se zde shledám.
Teď vypravuj zase ty
moje vzácná paní,
jak ty jsi se sem dostala?
žes octnula se u mě tady?
Podívaly jsme si do očí
obejmuly jsme se vřele,
vždyť tys má matička
a já tvoje dítě milé.
Tiskly jsme ~~se~~ v náručí

radost není k popsání
a tak vám pravdu povídám
jak šťastné bylo naše shledání.
Usmívá se na nás Kristus Pán,
žehná nám rukou Svojí,
budete u mě v zahrádce
pracovat na vinici Mojí!

Na shledanou!

Moji vnoučkové. 23/12 1946.

Malá děťátka jsou jak koťátka,
malá děťátka jsou jak rozpustilá zvířátka,
skotačí, poskakují, křičí výskají
a při tom se poperou a huškají.
Když se nepohodnou oni se nehněvají,
za chvilku tvoračí zas a se objímají.
Matiška hubuje, budte tiše
a babička zas s metlou po zádech píše
s metlou co dostali od Mikuláše,
že budou hodni, slíbili jednoduše.
Jsou to mláďata nerozumná,
skotačivá, neposlušná, rozpustilá.
Babička na ně hubuje, že je už stará,

nemám už na ten rámus nervy, dodává.
Nemohu se ani soustředit ani na chvilku,
abych přemýšlela o Bohu jen chvilinku.
Nehubuj babičko, bylas také mladá"
"odpovídá dušička dítěte malá,
vždyť víš babičko, že psáno je,
kdo dětem slouží Bohu slouží, tak to je.
Snad Bůh tu práci před tebe dal,
malý chlapeček takto k babičce prál.
Až povyrostem, budem rozumnější,
budeme mít práci zase jinačí.
Až vyrostem v jinocha babičko drahá
budeš mít z nás radost třebas jsi byla stará.
Řekneš: „co jste se mě kluci natrápili,
než jsem vás s matičkou takhle vychovali.
Až budeš babičko v hrobečku spáti
budeme s láskou na tebe vzpomínati
budem prositi Ježíška babičko milá,
abys ještě dlouho s námi byla.
aby jsi se dočkala radosti což tak těžko neseš
nehubuj - nehubuj, vždyť naše babička jseš.
Naše srdéčka mají tě tolik rády,
buď babičko s námi ještě dlouho tady.
Bylas také jednou maličká
také na tebe hubovala babička,
matičku jsi také zlobila
tys to babičko už zapomněla.
Mládí to krásné mládí,
to ke všemu tak svádí,
ta krásná léta prchnou
a více se nevrátí
a na to mládí
budem rádi ~~v stáří~~ vzpomínati
na tu drahou naši babičku,
která spinkati bude již v hrobečku.
Dejž ti Bůh naše babičko milá,
abys v tom tmavém hrobečku šťastná byla.

Vnuci Vondrovi babičce Habenichtové.

Jaro v dubnu. 29/4 1946

Jest krásný jarní den
a v něm mnoho touhy jen,
každý po něčem touží,
jiný se zas v duši souží.

Teď rok se válka končila
mnoho životů skosila
revoluce na začátku května (1945.)
mnoho zlého smetla.
Bůh všemohoucí válku skončil,
aby se ďábel se svou slávou loučil,
přetrhaná mu byla pouta,
aby po válce bylo už veta.
Teď budeme slavit výročí,
už nám nikdo do toho neskočí,
láskou k Tobě Bože shlížíme,
srdéčka svoje radostí klížíme.
Smiluj se Všemohoucí Bože,
aby válka už zde nenašla lože,
dej Bože celému světu mír,
aby zdolal nepřátelský vír.
Dej rozum do všech mozků českých,
abychom prožívali chvil hezkých,
dej sílu do všech nervů lidí
ať jen dobro se v zemi klidí.
Děkujem Ti Bože za Tvou lásku,
že Jsi s námi spojil pásku,
dej klid duším které za vlast padly,
aby u Tebe Bože klid našly.
Dejž světlo všem bloudícím,
dejž utěšení duším lkajícím,
nevědomým světlo rozži,
aby k Tobě Bože cestu našli.
Vysvoboď duše z temných nocí
neboť všecko je v Tvojí moci
Ty Jsi všeho světa Pánem
až na věky věkův Amen.

I. Výročí míru. 9/5 1946.

Dnes je míru výročí
jak každý schutí vyskočí,
že nejsme již pod okovanou botou,
že nejsme již pod zvířecí hmotou.
Jest to rok co byla revoluce,
jak každého bolelo srdce
jak se každý Čech bránil pěstí,
toť památka na květen věstí.
Umírali mladí, staří za vlast
umučení, utýraní za germánský chlast.
Kdo chce mít mnoho, nemívá nic,
co chtějí teď.? nemají ničeho víc.

Nemají ani celou svoji říši,
ať kroniky do svojich knih píši
jak krvelačný jejich Adá vůdce byl,
jak s Bohem o moc závodil.
Dnes okolo pekla chodí
i ten ďábel se ho bojí,
aby v pekle neudělal válku,
aby satanové nemuseli utéct v dálku.
Ať teď válčí máli s kým,
vždycky bude zas jen tím
jaký se zrodil a jak žil,
aby světa pánem byl.
Nepovedlo se to Ado tobě
nezbohatnul jsi v krátké době,
nemáš nic jen tu černou duši,
abys věděl, že ti tuze sluší.
Teď vidíš vše, co jsi napáchal,
když jsi se satanem pospíchal
za sebou vlečeš špatné skutky,
to jsou ještě za hrobem tvoje choutky.
Neslibuj žádnému, že půjdou zpět,
mnohému se zpátky nebude chtět,
odešels na věčnost a tam zůstaneš
ani za staletí již nevstaneš.
Dohrál jsi svoji úlohu
už nikdy se nepostavíš na nohu
Bůh ti zaplatí za tvoji práci,
za zlo činěné se zase zlo vrací.

O Mařenky k svátku 9/5 1946.
mamince Matějkové.

Dnes je den matičko tvého narození
přeji tvoji duši obrození
přeji ti zdraví, sílu máti má,
aby zde vše vykonala duše tvá.
Máš zde ještě mnoho práce
vidím tolik chlebů na opálce,
krajíc za krajícem krájet budeš,
rozdáváš a při tom píseň budeš.
Přeji ti matičko moje milá,
aby jsi zde dlouho šťastná byla
na mém hrobě modrá pomněnka,
bude vždy tvoje milá vzpomínka.
Měj se dobře matičko má,
aby pro mě tvá slza nekanula,
musím vykonat poslání svoje,

budu vždy jen máti dítě svoje.
Neztratíš mě, budu vždy nad tebou bdíti
a moje duše tě stále bude ráda míti,
měla jsi ze mě radost i žalost
musela jsi pro tvoji duši učinit zadost.
Přeji ti matičko, aby tvá duše zkvetla,
aby jsi ze sebe světská pouta smetla
abys osvobozená byla světské tíže
to ti svoje dítko do srdce píše.
Viděla jsem tě matičko samý květ
co ti nemůže dáti tento svět,
babička z dávného žití
přinesla ti hojnost vzácného kvítí.
S babičkou jsem i já přišla
abych se tebou potěšila,
přijdu zas do zrození jak mě Pán káže
k lásce a poslušnosti mě srdce váže.
Přišla jsem ti přáti k tvým narozeninám,
aby se tvá duše vznesla ku výšinám,
aby se vznesla tám odkud já přicházím
buď s Bohem na shledanou - odcházím.

Tvoje Mařenka. - - - - -

Pro tebe obětovala jsem svoje zrození,
aby jsi přišla drahá maminko k spasení;
až Bůh dobrotivý zasedá
přijdu zase k tobě maminko má.

Účet za rok 1946. 31/12. 1946.

Zpytuj svědomí za tento rok
jaký jsi udělal do předu krok
o kolik metrů jsi postoupil
a nebo jsi od dobra odstoupil.?
Rozpomeň se člověče na Boha,
podívej se jaká je obloha
uvažuj vzpomínej na svoje hříchy
zdali jsi se nedržel té hrozné pýchy.
Kolikrát jsi urazil Pána svého
kolikrát jsi urazil bližního tvého;
zpytuj svědomí jak při svaté zpovědi
ty hříchy na tebe všecko povědí,
jaký jsi byl, čeho jsi se dopustil,
pros Boha svého, aby ti odpustil.
Skloň šíji, skoň hlavu svou,
urazil jsem Bože dobrotu Tvou,

prosim Tě Bože milosrdný buď
prosim Tě, ruce spínám na svou hruď.
Odpusť mě Bože můžeš-li
na mě hříšného pohlédni,
podívej se do nitra mého
jestli si zasloužím odpuštění Tvého.
Chci pokání učiniti
chci se opravdu polepšiti,
skládám učty Bože k nohám Tvým
smiluj se nad hříšníkem ubohým.
Milostivým okem na mě pohlédni
jak lituji jen svého provinění,
jak lituji, že jsem Tebe urážel Pane,
že jsem nedbal Tvoji lásky svrchované.
Zahřej mě láskou, zahřej mě teplem,
odpusť mě hříchy a prospěj světlem,
rozsviť v mém srdéčku plamen
vždyť Jsi Bože světla Pánem.
Tvá všemohoucí ruka všecko dá
staň se Pane vůle Tvá!"
"Bože buď milostiv mě hříšnému
smej Svoji rukou moji vinu,
chci býti opravdu Pane dítkem Tvým,
odpusť, že jsem nyní tak ubohým.
Od dneška za rok,
chci udělati ku předu dlouhý krok
do výše - do výše a ne níž
vždyť Bože Svým otcovským okem na mě kříš
kéž jednou vejdu v Tvoji svatou říš.

Sylvestr. 31/12 1946.

Starý rok končí, nový začíná
zas je o rok starší každá rodina,
od kolébky k hrobu spějeme
až budem u hrobu se nenadějeme.
Půlnoc se blíží, starý rok klesá
nový mladý přichází junák a plesá,
myslí si jaký blahobyt nám připraví,
že snad lepší bude, ne tak pichlavý.
Starý rok se omlouvá, že tepro začíná,
že vydrancovaná byla naše otčina
z ničeho najednou nebude moc
Bůh nám dá Svoji pomoc.
Snažil jsem se dost ochysh lidem dal,
když ale nebylo, kde bych ~~to~~ vzal.

Když Bůh požehná, budeš štědřejší
praví starý rok k novému: „buď moudřejší."
poruč lidem, aby se práce dařila,
aby se každá hodina drahá nemařila.
Musíš být přísný, aby tě poslouchali,
aby pracovali a ne pořád tancovali.
Musíš si zjednat v světě pořádek,
musíš mít mír, klid a ne hádek
přeji ti mnoho zdaru v novém roce
já odstupuji a poplavu po potoce.
Zapadnu do moře na věčné časy
dejž vám Bůh všem nejlepší krásy.
Hlad jste při mě neměli,
dobře jste se poměli.
Nesmíš mít všecko tak draby
budou tě mít všichni rádi.

Od Mařenky

mamince

17/1 1947

od ses. Semíkové.

Jako rosa s nebe přicházím, jak hudba nejkrásnější, abych rozezvučela srdce tvé a všecky vzpomínky tvé a velkou lásku, která pojí srdce matčino, které jest plno citu a lásky, studnicí nevyčerpatelnou, která se nikdy nevyčerpá a stále přibývá ve své vodě živé a lásce k dětem. Kdyby stokrát ublížilo dítě matce, ona odpustí, kdyby klopýtlo, ona jej zadrží, aby se neuhodilo.

Přicházím zase k tobě, abych se sklonila před velkým pramenem lásky ke mě, která jde stále za hrob. Nepřetrhaly se pásky našeho sloučení, článek ke článku se připojuje, poněvadž přijde odchod tvůj, kdy já tobě ruky podám a já zase do zrození půjdu.

To je ještě řada roků. Ještě spolu budem žít, nedokončily jsme spolu život. (Poznáme se až budem zase spolu žít? ptám se) Cit můj poví tobě a tvůj zase mě a přece se sejdeme. Vidím tolik zrození před zrakem duchovním, kdy žila jsem, kde naposledy vložena v lokty tvé, abys mě hýčkala jen nakrátko, abych odešla na rozkaz. Ženou jsem chtěla, matkou jsem chtěla být a přece jinak usoudil Bůh. Miloval mě, aby mě vysvobodil z těch běd kterých skýtá tento svět. Není všecko krásné co se krásným pozlátkem zdá a teprv ti život podá rozřešení a zrcadlo; jak mnoho ideálů má mnohá

dívka a přijde sklamání.

Když sklameš ideále, když život krásný se ti halí a těch záhad za krátko a nebezpečí.

Stelkám nad odchodem mým a nepláču a jsem spokojená a oděná jsem v roucho po-znání, schopnosti duševní a pojmy, které jsem načerpala. (mě se už po tobě stýskalo)

Ten stesk nemůže pochopit poznání mateřské, odhodit materiální ze sebe musíš. Obé spojuje život hmota a duše. Nesmíme pro hmotu za-nedbat duševní a pro duševnu nesmíme zanedbat hmotu. To jest obětování a oběť samá a my duše, které spějeme zpět a jdeme výš a výš a jdeme k té veliké metě velkou láskou.

Když je potřeba abych vzala duše choré a slabé jako učitelka. (Mařenko Roller byl navštívit tvůj hrob a mě taky víš to?) Ano vím. Ty vzpomínky nebolí. Láska světská není jako láska duchovní. Naše duše spějí dál výš a výš za jiným světlem, který se vybíjí v labirintu světů jiných a proto nezajímá nás to světské.

Mám radost, že pracuješ a sílíš duševně, kdybys klesala, zarmoutilo by mě to. Odejdu čas vypršel abych šla.

(to jsem ráda žes přišla) Působila jsem na sestru ona ani netušila. (pomohla jsem ji trochu?) Ano.

Vidíš jak mnohdy vás máme v područí lásky, abyste se sešly. Až přijde čas opětně se sejdete. To jsou chvíle, kdy vás slučujeme a na vás působíme.

Šat svůj jsem svlékla a oblékla jiný krásný, který jsem si sama upředla z čistých jemných vláken duchovních.

Na shledanou maminko, odcházím.

Sil tě Bůh!

Báseň. 15/8 1947.
Sucho.

Hněvá se na nás Bůh.

Jest parné léto letos
usychá a vadne lecos,
vadnou stromy, květ,
protože je hříšný svět.

Bůh se na nás hněvá
poněvadž od nás lásky nemá
jen samý hřích a nenávist
do výše k Němu letí a jiného nic.
Nikdo neděkuje za ty dary,
co Bůh nám dal do úrody
proto seslal suchý rok
a jak reptá mnohý sok.
Prosme Boha každý den,
aby seslal deštíčka jen,
aby seslal proudy vody
na ty všecky suché hroudy.
Zhyneme Bože, když nedáš deštíčka
již bude suchá všecka travička,
zvířátka nemají co žráti
rač Bože prosíme Tebe, deštíčka dáti.
Ovoce usychá, nezralé padá,
vždyť tolik času nepřišla vláha,
trpět budeme všickni hladem
Bože smiluj se! snad padnem.
Odpusť nám Bože provinění naše,
každý hledíme na všecko plaše.
shlédni Bože na nehodné pokolení
jenž v celém světě jiného není.
Muzika všude hraje, samá sláva
nikdo neví, že je sláva polní tráva,
samý tanec, samé hýření
vypadá svět k celému zničení.
Trest Boží na nás padá,
proto nepřichází žádná vláha,
bída nám sahá na paty
co si počnem s těmi malými poupaty.
Co dáme dětem? nebude co jísti,
jaké bude pokolení příští?
Hlad hrozí jako boží ruka
velká by to byla pro nás muka.
Hladu bylo dost ve válce
a ještě to bude i po válce.
Bůh nás od barbarů vysvobodil,
aby nám lepší život připravil
ale lidé díků za vše nedají
jen níž a níže padají.

Vzpamatuj se hříšný lide
dokud ještě je vhodná chvíle,
dokud ještě k pokání je čas
neb zapadneš hluboko do bahna zas.
I ten ptáček nemá co pít
žádnou kaluž s vodou nemůže najít
i to ptactvo nemá co potřebuje
i také tak málo prozpěvuje.
Smiluj se Bože prosíme, nedej hladu,
pošli prosím Tě, pošli vláhu
je znavený horkem každý z nás,
sešli prosíme Tě Bože deštíčka zas.
Slyšel naši prosbu náš Pán
poslal opravdu vláhu nám
což trvalo za deset dnů
po naší upřímné prosbě opravdu.
Prosme o všecko milostivého Pána
bude opravdu Jeho milost nám dána.
opravdu nám poskytne čeho nám třeba
vezdejšího i duchovního chleba.
Nedá zhynouti nám i budoucímu národu

(zapršelo = 18/8 1947. pokračování)

rozprostírá nad námi Svoji oblohu,
podpírá nás svatou pravicí Svou
podpírá každou duši ubohou.
Děkujem Ti Bože za Tvé milosti
jenž udělujes nám za naše starosti
děkujem Ti Bože za Tvou lásku
učiň pevnou mezi námi pásku.
Ta páska nechť na věky nás pojí
a nikdy - nikdy nás nerozdvojí.
chceme býti věrni Tobě Pane,
Tvoji lásce boží svrchované,
až na věky.

Hlučící řeka! 22/8 1947.

Voda teče, nikde se nezastaví
nikdo jejímu toku nezabrání.
Teče - teče k cíli svému
od řeky k řece až k moři velikému.
Proč tak spěcháš vodo milá!?
přes kameny aniž unavená's byla
brzo jsi čistá jak křišťálová

a zase znečistěná a zakalená.
Vodo milá co jest toho příčina,
že jsi se tak náhle změnila?
Čistím písek z bláta a kamenů,
abych dostala od Pána odměnu.
Vstoupni člověče do vody
uvidíš jaké mám výhody,
omyji, očistím tělo tvoje
osuší, zahřeje tě sluníčko moje.
Každému člověku Bůh práci dá
a každému člověku na ni požehná.
„Modli se a pracuj!" pravil Pán Bůh,
abys tak platil svůj dluh.
„Modli se a pracuj" očistuj svou duši
jak se na tebe člověče sluší,
pak vyjde z tebe voda zakalená
až bude tvoje duše očištěná.
Ta voda zakalená značí utrpení
to je to duše tvoje vytříbření
i démant kvílí naříká,
když se ho brus dotýká.

Naříkáš v bolestech člověče drahý,
pomni, že v utrpení žijeme tady.
Tím utrpením se duše brousí
očistuje ohněm a bolest zkouší.
Utrpením je člověk Bohu blíž
v utrpení člověk nachází Boha jíž
prosí, aby Bůh ulehčil jeho břemeno,
že již klesá jeho rameno.
Bůh ho slyší ale nedá ~~oddechu~~ slechu
jen výš a výše na tu střechu
„jen postup ještě ke Mě blíž,
abych mohl sejmout tvoji tíž."
Tak Bůh volá na ovečku svou
v trní a kamení hluboko zapadlou.
Ovečka slyší boží volání
ale nemůže nahoru v tom stoupání.
Leze-leze do té výše
unavená sotva dýše,
nohy rozedrané, bolavé
ach to trní je bodavé.
Snaží se dušička nedá si oddechu

„ráda bych si odpočinula na mestu
jen chvilinku a zas půjdu výš,
abych byla u cíle brzo již."
Již vidím Bože slunka jas
již vidím Bože velkou zář
ta na cestu mě svítí
již vidím krásné růže a kvítí.
Ach jaká to musí býti krása tam,
až vylezu nahoru, uhlídám,
jen Bože prosím Tě podej mě ruky
abych byla zbavená té muky.
Vší silou nohama se držím,
že spadnu dolů, tuším
a zas sílu všecku dám,
jen abych byla nahoře tam.
Ještě několik schodů mám
ach Bože dej mě sílu Sám.
Dosáhla jsem již Bože ruky Tvé,
už jsem u Tebe Pane zde.
Jak lehko je mě v srdce
klaním se Tobě Pane hluboce

díky Tobě vzdávám za lásku Tvou,
že Jsi mě pozvedl z bahna „ubohou."

S Pánem Bohem.

Pokračování v deníku ~~pátém~~ šestém

~~a [illegible] ať [illegible] svou jsou abys~~

Na nový rok 1 ledna 1946 mě přišel v kroužku můj muž. Žádá na mě abych Mařence na hrob na srdéčko zasadila stolistou růži červenou až první poupatko vyroste, mam ho uříznout a jemu přinést. Ty ho budeš litovat uříznout ale musíš to udělat to pro-to aby bylo s námi spojeno v jedno naše dítě. do Záhlaví mám zasadit modry zvoneček aby nám zvonil při té boží práci, ještě bilou věhudobku znamení čistoty sedmi-krásku a do nohou modrou pomněnku. Ta růže stolistá červená, lásku znamená abychom tou láskou všecky byly spojeny. Pozdravuj syna a tu moji vnučku i moji nevěstu (snachu)

Ještě zde dlouho budeš máš ještě mnoho prace před sebou. Pod tu růžičku dej dobrou prst, aby se ji dobře vedlo. To poupátko mu musím přinést aby potom chodil s Mařenkou,

Život jeden a pouhý
ale smrti tisícere jsou způsoby
pravda jedna a pouhá
bludů však tisícere podoby

Jan Amons Komenský.

k tomu místu z [illegible]
na to [illegible] je [illegible]
[illegible] který [illegible] nechal se
přepsat na [illegible] a [illegible]
[illegible] díl tam je [illegible] z [illegible]
~~[illegible]~~ zahr. ja [illegible]
[illegible] musel [illegible] ja [illegible]
[illegible] z 5 [illegible] budeš [illegible] děd
aby sv. [illegible] kde [illegible] a
kde jsou kuly [illegible]
se poz. zahr. [illegible] dá [illegible]
[illegible] až by [illegible]
[illegible] a [illegible] se [illegible]
a [illegible] zasadn [illegible]